

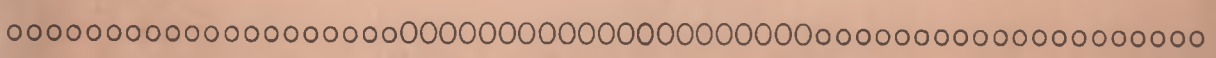
МАКСИМ РЕШЕТНЯК.

АНТИКОМУНІСТИЧНИЙ
СЕЛЯНСЬКИЙ МАНІФЕСТ.

/ голос упосліджених, пограбованих, недомучених,
недостріляних своїми й чужими хліборобів українських/.

ЛОНДОН, ВЕЛИКОБРИТАНІЯ.

ГРУДЕНЬ 1959 РОКУ.

З М І С Т:

стор.

Зауваження та побажання до десятиріччя УНРади.....	1
Духовне обличчя, політичні ідеали та державна "мудрість" еміграційного церковного гуляйпільця.....	2
Курячі опікуни:	
1. Злодійські кадри та унрадівські парторги.....	13
2. Церковний Махно та сопляківська хвеська.....	17
Політичні трупи та войовнича рязанщина.....	26
Таборова "маліна" та кобиляча інтуїція.....	56
Селянське слово про останніх могіканів української державности.....	60
Селянське слово братерської науки до "редакторів", "професорів" та "магістрів".....	63
Селянське слово до американсько-малоросійських невигласів у збірній особі пародійного осла під кличкою "Лис-Микита".....	69
Селянське слово про радянське поетичне бидло або почесну малоросійську скотинку.....	71
До ласкавого відому шановних редакцій українських демократичних часописів.....	75
Додаткові джерела до "Антикомуністичного селансь- кого манифесту":	
1. Рильський, Сосюра і Юра про нас.....	77
2. П.Ізюмський. Засліпленість.....	78
3. Д.Жуковець. Про ката українського народу - Фітільова.....	84
4. Дискусія між М.Хвильовим та українським пись- менником Г.Шкурупієм.....	85
5. "Український селянин". Машкару зірвано.....	87
6. Ф.Бала. Та хто ж такий Г."Багряний"?.....	88
7. П.Кривобок. Політичне обличчя Г."Багряного".....	94
8. ЦК СВСУ-СП. Відкритий лист до Генерального Сек- ретаря УРДП п.Багряного Г.....	96
9. Президія ГУ СВУ. Ставлення Спілки Визволення Ук- раїни на чужині до державної концепції УНР та УНРади.....	97

II. ДУХОВНЕ ОБЛИЧЧЯ, ПОЛІТИЧНІ ІДЕАЛИ ТА ДЕРЖАВНА
"МУДРІСТЬ" ЕМІГРАЦІЙНОГО ЦЕРКОВНОГО ГУЛЯЙПІЛЛЯ.

КОМУНІКАТ.

"Всім, кому належить знати, подаємо до загального відома, що П'ятий Церковний З'їзд Української Православної Церкви в Англії, який відбувся в місті Олдгамі, дня 9 і 10 серпня 1958 року під головуванням Преосвященного Владики Григорія й Впр. о. Протопресвітера Ігоря Губаржевського, скликано без нашого відома і благословення!

Тому всі ухвали і резолюції згаданого з'їзду та всі події, зв'язані з ним, що заіснували в Українській Православній Церкві в Англії у зв'язку з тайним для нас приїздом на терен Англії Владики Григорія в серпні цього року та його дії у нашій Церкві в Англії без нашого благословення, вважаємо незаконними й з наведених причин їх не благословляємо!

+ БОГДАН, Архієпископ УАПЦ.

"Український Вістник" - Єпархіяльний орган Української Православної Церкви в Америці / Єп. Богдана Шпильки - ред. / . Число 2-3. Квартальник. Червень-Бересень 1958 р., стор. 17.

Від РЕДАКЦІЇ "Відомостей Генерального Церковного Управління УАПЦ у Великобританії" ч. 3-4 /101-102/, березень-квітень 1959 р., стор. 32:

"Передруковуємо вище поданий Комунікат, що є наочним доказом отаманії о. Губаржевського. Думка про себе, що він є головою Церкви і що хоче те і робить, ніяк не вивітрюється у цього отаманчика з голови. Так робив він і в УАПЦ, скликаючи самочинні з'їзди і п., таке творить в Церкві, очоленій Єпископом Богданом, скликаючи з'їзд без відома і благословення свого Єпископа, запрошує чужого Єпископа, і т.п. Народня мудрість каже: горбатого могила виправить."

ВІД УКРАЇНСЬКОГО ПРАВОСЛАВНОГО СЕЛЯНСТВА НА ТЕРЕНІ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ.

У зв'язку з публікацією комуніката Архієпископа УПЦ Богдана ставимо о. Ігорю Губаржевському низку запитань дисциплінарного й етичного характеру.

1. Чи являється для Вас, пане-отче Ігоре, засада церковної субординації обов'язковою?

Якщо являється, то чому на влаштування свого 5-го церковного з'їзду не просили дозволу й благословення у свого церковного зверхника Владики Богдана?

2. Чи не здається Вам, як духовній особі, що самочинні ухвали та резолюції Вашого п'ятого недозволеного з'їзду - це публічне нехтування прав та компетенцій Вашого церковного зверхника Владики Богдана?

3. Чи не здається Вам, отче Ігоре, що Ви вчинили гвалтовне насильство над сумлінням двох архиєреїв, а саме: Владику Григорія спровокували до незаконних дій в чужій єпархії, а Владику

Богдана - до публічного оголошення Ваших махновських посту-
пувань?

4. Чи Ви, отче Ігоре, погоджуєтеся з тим, що комунікат Владики Богдана - це свідoctво про скандальну церковну отаманію, що це - тяжкий удар по авторитеті українського православного духовенства, до чого спричинились Ви особисто?
5. Дії Владики Григорія в єпархії Архiepіскопа Богдана в Англії оголошено в комунікаті за незаконні. Однією з таких незаконних дій являється висвята в духовний сан Г.Сорокопуда, В.Ведмедя та О.Козюберди.

На якій підставі Ви, отче Ігоре, цих цивільних осіб призначили до парафії для виконання священничих та дияконських функцій, коли комунікат Владики Богдана залишається правосильним?

6. Чи не вважаєте Ви, що вияснення "малої ради" в цій справі, - це крутійська спроба цілком ясну і виразну річ затемнити й заплутати, щоб неприємний для Вас зміст комунікату змазати? /Див."Хрест і Тризуб" ч.І /36/січень-березень 1959р.стор.12/.
7. Чи маєте Ви будьякі підстави у "Хресті й Тризубі" та в "відкритих листах" покликатись на ухвали якогось 5-го самочинного "цирковного" з"їзду, які Вашим же духовним зверхником скасовано як незаконні?
8. Чи не вбачаєте Ви, отче Ігоре, у своїх церковних поступуваннях моральної подібності до поведінки горезвісного "батька" Махна?

9. Чи не стосується, часом, до Вас особисто крилате гасло розперезаної отаманії: "Самозванців нам не треба, головою буду я!"

10. У Вашому "відкритому листі" від 15-го травня 1959 р./підписаному позиченим чи орендованим прізвищем М.Павленка/ Ви пишете: "митрополит Ніканор о.Ігореві сказав: "Ви крутите всіма архиереями".

Ви відповіли: "Але що робити, коли деякі архиєреї самі крутяться, виробляючи незнати що?"

Дозвольте Вас, отче Ігоре, запитати: а як Ви дивитесь на дії Архiepіскопа Григорія, якого Ви спровокували до незаконних дій, а саме, у висвяті духовенства та в головуванні на самочиннім недозволенім з"їзді в чужій єпархії?

Хто ж тоді насправді крутився: Він чи Ви?

Ви скажете, що звітуватись перед нами не зобов'язані. Заздалегідь попереджуємо: ніяких звітів від Вас ми не потребуємо. Ми лише запитуємо Вас як українського православного священника. А такі запитання може ставити Вам кожний православний українець. Отже, отче Ігоре, просимо спромогтись на відповідь. При цьому не забудьте послатись на наше гасло: "Потягни за язика!"

Високопреподобний протопресвітер отець Ігор Губаржевський являється головою православного церковного братства святого

Архистратига Михаїла та редактором церковного органу "Хрест і Тризуб". В одному з видань цього часопису він пише: "Братство цілком поділяє, наприклад, глибоке признання Миколі Хвильовому за його героїзм, якого не варті сотні тих, які сидючи в спокійних обставинах еміграції, обплвують цього героїчного борця проти Москви, борця за наближення до Європейського Заходу, до європейської культури..." /Див."Хрест і Тризуб" за 1955 р., ч.І, стор.ІЗ. Підкр. - складача/.

Аналізуючи зміст наведеної цитати з християнсько-церковного погляду, ставимо запитання:

1. За що саме о. Ігор, як священник, поділяє глибоке признання М.Хвильовому? Може, за зразкову християнську побожність?
2. У чому саме священник о. Ігор вбачає героїзм М.Хвильового? Може, в обороні Української Православної Церкви?
3. Як ставився М.Хвильовий до православної віри і до християнства взагалі? Може, М.Хвильовий був героїчним борцем-християнином, як наприклад, Василь Липківський та Володимир Чехівський?

На нашу селянську думку, український православний священник має моральне право висловлювати своє признання тільки тій цивільній людині, яка в умовах тотального терору в безбожно-комуністичній дійсності мала честь і сміливість Українській Православній Церкві виявити співчуття й підтримку. Отже, за здоровою логікою, згідно з писаннями о. Ігоря, М.Хвильовий до нашої Церкви-Мучениці мусів би ставитись, принаймні, доброзичливо й толерантно.

Щоб не бути голословними, загляньмо в сторінки советської історії та прочитаймо, що писав М.Хвильовий /Ніколай Єтітьєв/ у своєму рапорті комуністичній партії. А писав він ось що: "...Я відійшов кроків на тридцять від натовпу і подивився. В повітряній заграві небувалого пожару стояла, замислившись і підперши лівою рукою підборіддя, старенька, змучена баба-яга, злодійкувата церква, як стара й темна і, слава тобі, о, новітній часе! - неповторна Україна!" /"Штурм доби", ДВУ, 1932 р. М.Хвильовий. "Пожар у Каруловці", - рапорт перед партією/.

Оце так, о. Ігоре, ставився до Української Православної Церкви Ваш улюблений "героїчний борець" Микола Хвильовий, а насправді, - москаль Ніколай Єтітьєв! Яким сатанинсько-садистичним глуфом над іменем Церкви надихане його безбожне писання: змучена, стара, темна, злодійкувата баба-яга!... Це все, пане-отче Ігоре, діялось на Ваших очах...Скільки Вам тоді було років???

Ви пишете, що Ваш "героїчний борець" нашу Україну до чогось наближав. До чого він її справді "наблизив", читачі про це довідаються в кінці цієї книжечки із дискусії М.Хвильового з українським письменником Г.Шкурупієм.

А зараз внесемо ясність у питання: чому М.Хвильовий глумився над нашою Церквою та в чому полягає його незаперечний

"героїзм"? Партійна преса УРДП на це питання подає вичерпуючу відповідь такого змісту: "Хто був Хвильовий? Він був даничним революціонером-комуністом, один час навіть чекістом". /Орган УРДП - "Наша боротьба" ч.3, 1946 року, стор. 56-57. Підкр. - скл./.

Ці відомості можна ґрунтовно перевірити за першоджерелами в архівах ЦК УРДП. Вам, отче Ігоре, нема ніяких підстав сумніватися в об'єктивності преси УРДП, на сторінках якої Ви так гаряче "перероджуєтесь" та разом із хвильовістами ходите "дорогами правди". Рацію Вашого "переродження" та шукання "правдивих доріг" до М.Хвильового ми, селяне, допомагаємо Вам обґрунтувати речевими й незаперечними доказами. Ці докази спираються на документальні джерела та на живих свідків.

Поміж сотнями згаданих Вами емігрантів, що живуть у "спокійних обставинах", є селяне, які врятували своє життя від московсько-комуністичного терору в Україні, але перед тим мали нещастя познайомитись особисто з М.Хвильовим під час його "героїчної" діяльності в застінках богодухівської ЧК на становищі московського яничара. Один із цих емігрантів, з потовченими в ЧК ребрами, Д.Жуковець, після трагічного знайомства з М.Хвильовим, написав спогади: "Про ката українського народу - Фітільова." А Ви, о. Ігоре, на сторінках церковного органу глузуєте над такими Жуковцями, підіймаючи на сміх сотні антикомуністичної еміграції, яка наполегливо бореться проти зрадницької, кривавої й безбожної спадщини Хвильового.

В обороні чести й гідності наших емігрантів-борців проти комунізму в будьякій його формі ми, селяне, забираємо слово протесту.

М.Хвильовий, перебуваючи на службі в апараті московсько-большевицької ЧК та в московських карних загонах, своєю діяльністю Каїна та Юди пхав Україну в неволю Москви.

Порівнюючи сотні емігрантів-антикомуністів з М.Хвильовим, Ви, пане-отче Ігоре, пришли до висновку, що ці сотні не варті одного Вашого "героїчного борця", якого хтось нібито обплывує за "героїзм". Авжеж! Чи не своя своїх познаша?

По правді сказано: крук крукові ока не виклює!

Справді: чого варті оті сотні емігрантів, що "сидять у спокійних обставинах"?

1. Хіба вони служили в ЧК?
2. Хіба комусь товкли ребра?
3. Хіба вони служили в московських карних загонах, випалюючи українські села?
4. Хіба вони катували й винищували священників, петлюрівців, "непманів" та "куркулів"?
5. Хіба вони знущалися над Українською Православною Церквою? Ні!

Такими ділами відзначився Ваш "героїчний борець", і саме в цьому полягає його незаперечний "героїзм". І...диво-дивне! Які причини викликали в душі священника о. Ігоря Губажевського почуття полум'яної симпатії до такої жахливої потвори,

якою був Ніколай Фітільов /Хвильовий/ ???

Ви, о. Ігоре, пишете, що його комуністичної ідеології не поділяєте. Гарзд! А його знуцання над Церквою поділяєте? Якщо ні, тоді дайте відповідь на троє запитань:

1. Чому Ви мовчите про той ганебний факт, що М.Хвильовий у своєму писанні нашу Церкву обізвав "злодійкуватою бабою-ягою"?

2. На якій підставі Ви, священник, цього рафінованого фанатичного безбожника канонізували на героя?

3. Невже Вам, як мовознавцеві, що близько стоїть коло літератури, як синові священника, і як поклонникові М.Хвильового, не були відомі вислови и погляди Вашого "героїчного борця" про нашу Церкву-Мученицю?

Ви тоді були в дорослому віці. Скільки Вам тоді було років? /Коли про це запитуєте о.С.Ярмуся, дозвольте запитати й Вас/.

Але Ваш ідейний божок чи "героїчний борець" був не тільки безбожником, а и рафінованим катом.

м.хвильовий на службі в Чека та в комуністичній партії провадив звирячу акцію безоглядного винищування українців із числа заможних класів, відомих у советській термінології під зневажливими кличками "непманів" та "куркулів".

Чи Ви, пан-отче Ігоре, цю акцію м.хвильового поділяєте? Просимо не вважати це запитання за демагогічне, тобто за таке, яке нібито до Вашої власної особи не стосується. Поважну підставу до цього запитання ми знайшли у Ваших власних писаннях. В тому ж виданні "Хреста й Тризуба" ч.1, 1955 року, на сторінці 16-й читаємо:

"9. Братство вважає, що з погляду національно-православної моралі Українська Держава повинна бути побудована на таких основах:

.....
г/ діяльне поборювання національного й соціального паразитизму." /Підкр. - скл./.

Написано коротко и стисло, але сказано в цьому реченні багато. Це речення являє собою політичну формулу цілої програми дій в соціально-економічній площині.

Розкриваємо дужки в першій частині цієї формули, а саме, про "діяльне поборювання національного паразитизму". Питаємо: чийого? Українського, московського, жидівського, циганського чи якогось іншого? Невідомо!

В "державно-творчій основі" о.Ігоря про національне походження згаданого "паразитизму" нічого не сказано. У чому полягає отой "національний паразитизм" та яким способом його поборювати? У вищезгаданій "основі" відповіді на це питання нема. Невідомо!

З огляду на відсутність бодай поверхового коментарика, пересічний читач "Хреста й Тризуба" з цієї "основи" нічого не зрозуміє.

Для пересічного читача це:

голі, невмотивовані слова;

безпредметна порожня демагогія;

примітивне дешеве самохвальство.

Внести ясність у цю загадково-таємничу "основу" о. Ігоря

спроможний лише сатирично-гумористичний розум. "Заслужений" протопресвітер-професор здобувся на "геніяльно-пророче откровеніє", що невідомим читачеві національних паразитів треба "діяльно поборювати".

Невтаємничені читачі "Хреста й Тризуба" це "откровеніє" сприйняли як цілком нову, досі не знану їм ідею. Їм стало ясно й зрозуміло, що український народ ніколи не поборював жодного чужонаціонального паразитизму: ні московського, ні турецького, ні татарського, ні польського. І щойно аж тепер, у п'ятидесятих роках, року Божого 1955, коли о. Ігор в імені свого "братства" проголосив у "Хресті й Тризубі" свої "державно-творчі основи", українці мали щасливу нагоду довідатись, що національний паразитизм невідомого походження і невідомими заходами треба "діяльно поборювати", чого досі не робилось. Отже, маємо відкриття: історичне, епохальне, патріотичне і повчальне... Браво, о. Ігоре! От так загнули хитромудру ковіньку! І то кому? Всьому українському народові! Він, народ, нажив тепер мороки й клопоту: засукуй рукава та "діяльно поборюй" товкачем чорта в ступі! А як його вцілеш, коли ж його не бачиш? Начувайся тепер, народе український! Якщо не послухаш "державно-творчих" анекдотів о. Ігоря, зась Тобі будь-коли підлататись на Державу!

І чим займались оті наші гетьмани? Чому вони не спитали о. Ігоря, як треба керувати державними справами? Відразу мали б найдосконаліші, наймодерніші "державно-творчі основи" у вигляді наказу: "Ану, хлопці, полковники, осавули, сотники й усе низове козацтво! Скидайте сорочки та зревідуйте всі рубці й комирі! Шукайте, ловіть та поборюйте національних паразитів! Як вони звуться, - невідомо, бо своє назвисько тримають у непорушно-мовчазній таємниці. Постійної адреси вони не мають, а залазять всюди, куди пощастить: у сорочку, в чуприну, в матню. Вони ссуть кров народню, і тому звуться національними паразитами. А поборювати їх треба звичайними гребінцями, а найчастіше, просто, нігтями.

Москалі кажуть: "Взять к ногтю!" Отож, насамперед, треба сконтролювати всі чуприни або, як кажуть, поськатись... Або по-московському: "Надо попрудіться!" Деякі з цих національних паразитів дуже небезпечні, з огляду на їхню дуже малу за розміром біологічну субстанцію, надзвичайно безоглядну агресивність та підступну конспірацію свого місця побуту. Вони залазять глибоко під шкіру, не дають громадянам спокійно спати, і без фахової медичної інтервенції годі від них врятуватися. З'їдають! Отже, діяльне поборювання "національного паразитизму" - це першорядної ваги державна справа! І наші "державники" це досконало розуміють... А тому у справах поборювання "національних паразитів" радимо всім зацікавленим звертатись за консультацією до відомого державного діяча, члена УНРади, голови крайового проводу УНДС на терені Англії, Високошанованого Пана професора Олександра Бондарівського. Кажуть, що він у таким "діяльним поборюванні" має довголітній досвід і багату практику, з огляду на великий клопіт з приводу власної чистоплотности.

Фізична і моральна чистоплотність шляхетної особи Пана професора О.Бондарівського кидається в очі православним українцям особливо в Церкві під час богослужіння, куди він приходить, щоб сумлінно зібрати між вірними найновіші "остатні вьдомосці", які він потім так само сумлінно передає по власному "радіо" за програмою ОБК /"Одна Баба Казала"/.

Національно-соціально-паразитарна "основа" побудови майбутньої української держави, викладена о.Ігорем в статуті його "братства", - це річ, що заслуговує найпильнішої уваги й дослідження українськими сатириками й гумористами.

Якщо автор цієї "основи" сам щасливо доживе до повороту на Україну і буде до кінця послідовним, він мав би свій "державно-творчий" проект здати в Парламент для спеціального обговорення. Український Парламент цей проект повинен би ґрунтовно продискутувати, щоб винести відповідну ухвалу: прийняти чи відкинути "основу" про "діяльне поборювання національного паразитизму". Іншими словами, відбулася б дискусія в такому напрямку: чи поборювати чужинецький національний паразитизм, чи толерувати?

А тому ми запитуємо: чи не ясна о.Ігорю безприкладна безглуздість такої дискусії?

Назвіть нам хоч одну таку глупу державу, яка, справу охорони майна й здобутків праці свого народу від чужонаціонального паразитизму, робить предметом публічної дискусії?

Чому це з ласки о.Ігоря такою нерозумною державою має бути лише українська?

Якщо майбутня українська держава буде справді самостійною /тобто, у всіх відношеннях вільною і ні від кого не залежною/, тоді в Україні не залишиться місця ні російському, ні будь-якому іншому колоніальному грабунку, тобто, ніяка чужа нація не житиме коштом праці українського народу і коштом грабунку природних багатств його Батьківщини.

В теперішній УССР, безправній російській колонії, на тілі українського народу паразитує російська нація. Це явище тимчасове, як наслідок відсутності української самостійної держави. Але державне усамостійнення України автоматично покладе край російському національному паразитизмові в межах власної суверенної території. При наявності охорони наших державних кордонів власними збройними силами питання про чужонаціональний паразитизм не становитиме жодної проблеми, не потребуватиме жодних дискусій, навіть не стоятиме на порядку денному, бо що то є за самостійна держава, яка дискутуватиме: чи залишити в своїм тілі чужих паразитів, чи викинути їх геть?

А висновок з повище сказаного такий: о.Ігор, як професор мої, кохається в демагогічно-стилістичних прикрасах свого "державно-творчого" словоблудія, що не має нічого спільного ні з православною Мораллю, ні з обов'язками священника.

Це словоблудіє виникає в наслідок зайвої енергії, на ліжку,

після смачного жирненького обіду з обов'язковою дозою "цеков-ного". Але в цих "державно-творчих" словоблудних забавах на-шого мітрофорного "соєтознавця" ми, селяне, добачаємо небез-пеку, коли він починає бажитись питаннями соціяльними, що являються найбільш гострою і вразливою проблемою. Новоявлен-ний забавний "соціолог" о.Ігор проголошує: "Діяльно поборю-вати соціяльний паразитизм."

Зпідсоєтська українська політична еміграція для ясного роз-уміння цієї "державно-творчої" основи не потребує довгих ко-ментарів. Найкраще о.Ігоря розуміють ті, які жакликий експе-римент подібних "основ" відчули на своїй власній шкурі під час грабіжницько-терористичної акції "розкуркулювання".

Про такі речі, як "соціяльний паразитизм", ми не раз чули з вуст большевицьких пропагандистів і чекістів і докладно знаємо, що ці речі означають і до кого вони стосуються.

А на стрінках "Хреста й Тризуба" вони беруться за "основу" побудови майбутньої української держави... Ми, селяне, вва-жаємо за конче потрібну річ цій "основі" зробити ґрунтовну політичну аналізу з огляду на те, що православний священник о.Ігор Губаржевський цю антихристиянську, фальшиву й безглуз-ду "основу" стосує до "національно-православної моралі", що на цій "основі" нібито має бути побудована майбутня українсь-ка держава. Ми, селяне, переконані, що такою "основою" не тільки українську, а будьяку іншу державу можна дуже легко завалити, а народ перетворити в нещасну спільноту суцільного жабрацтва.

Російські комуністи, пограбувавши й винищивши заможні класи власного народу, на своїх багнетах перенесли цю розбійницько-злодійську практику на всі інші окуповані ними вільні країни, а в тому числі й на нашу Батьківщину-Україну. Зараз в Украї-ні нема не тільки заможних класів /промисловців, купців, за-можних селян/; нема навіть жодного прошарку з числа найдріб-ніших приватних власників. Всю українську приватновласницьку економіку в кривавий спосіб тотально пограбовано /чи то пак, усупільнено/... в наслідок "діяльного поборювання соціяльно-го паразитизму". Отже, майбутня молода українська держава по-чинатиме своє самостійне вільне життя лише з стовідсотковими пролетарями: убогим робітництвом, нужденною інтелігенцією та безземельним селянством. Надаремно всечесний отець Ігор су-шить собі мозки над долею майбутніх "соціяльних паразитів", закликаючи своє бараняче "братство" до "діяльного поборюва-ння" /тобто, до грабування й винищування/ заможних верств ук-раїнської нації. Нехай о.Ігореві буде відомо, що за нього цю сатанинську чорну роботу роблять уже давно кривні брати Ніко-лая Фітільова, російські комуністи, на "братню" спілку з ук-раїнськими /скрипниками, балицькими, любченками та іншими/.

Отже, заклик о.Ігоря до "діяльного поборювання соціяльного паразитизму" - це солідарне переґукування з московсько-больше-вицькими грабіжницькими гаслами: "Мір хіжінам, война дворцам!" "Бей буржуєв!" "Грабь награбленое!"

В майбутній молодій українській державі, по большевицькіи

економічній політиці на Україні, фактично не буде кого грабувати, чи то пак, "діяльно поборювати"! Процес соціально-економічного відродження української нації буде довгим, повільним і тяжким з огляду на її сучасну суцільну пролетаризацію. Поки українська нація спроможеться на свої власні заможні верстви, прийдеться всечесному отцю Ігорю почекати до третього а то й до четвертого покоління... Дай Боже, о.Ігорю, до цього далекого часу щасливо дожити! А чи доживе до цього прапрадідівського віку хоч один із теперішніх його "братчиків"? Сумніваємось!

З ким же о.Ігор "діяльно поборюватиме" майбутніх українських мільонерів?

Якими силами й засобами?

Може, іменем Хреста й Тризуба???

Звідкіля український православний священник запозичив отаку антихристиянську та антисоціяльну агресивність?

З якого джерела професор, кандидат наук, мітрофорний протопресвітер о.Ігор Губаржевський "запричастився" отакою грабіжницько-злодійською, дикою "наукою", як "діяльне поборювання" української заможної верстви, творця національного добробуту і найголовнішої підвалини держави?

Чи не з того самого джерела, що й напівукраїнські "революційні демократи" зпід стягу Лозов'ягіна-майстренка?

До чого цю "науку" спрямовано: чи не до злидарської, жебрацької, безмаєтної, голодрабої "безкласової державности"? Якраз до такої самопожиральної "державности" прагне УРДП обох відламів!... Що це таке, пане-отче і пане професоре? Морально-політичний розклад читачів "Хреста й Тризуба" чи теляче блукання в хащах соціології?

Коротше кажучи: свідомий злочин чи несвідоме невігластво?

На тлі цих запитань наводимо цитату з "Хреста й Тризуба" /ч.І, січень-березень 1959 р., стор.10/.

Отець Ігор з іронічною вибачливістю пише: " Ми б порадили о.Ярмусеві не братися до того, чого він не знає. Це, висловлюючись м'яко, дуже велика "сміливість" говорити про те, про що не маєш найменшого поняття, та ще й обвинувачувати заслуженого протопресвітера, який о.Ярмусеві в батьки годиться."

Скромного всечесного о.Степана залишимо в спокої.

За нього дасть належну відповідь дядько Максим Григорович, який за віком годиться Ігореві Володимировичу в брати. Припустимо, що "заслужений" протопресвітер не мав на думці вносити баламутства в голови читачів свого "органу" анекдотичними пописами про "соціяльний паразитизм". Припустимо, що він як мовознавець, заблудив у непролазних хащах незнаной йому соціології. Припустимо, що він нічогосінько не знає про те що український народ від природи дуже здібний до устаткування свого добробуту й заможности, що з його лона вийшли Терещенки, Семиренки, Харитоненки.Тоді ставимо логічні питання:

1. навіщо о. Ігореві братися за те, чого він не знає?

2. Чи не буде "дуже великою сміливістю" говорити про такі речі, про які професор мовознавства не має найменшого поняття?

3. Чи не краще було б о.Ігореві "діяльно поборювати" свій власний /і то справжній/ соціальний паразитизм за часів советизації Галичини в ролі спеціального довіреного "советознавця"?

І саме в "ім"я правди" це було б цілком слушно і мало б свій сенс. І це була б справді чесна й відважна заслуга! Отож, просимо "заслуженого" протопресвітера спромогтись на відповідь по суті поставлених питань, уникаючи голих загальників та крутійських демагогічних фраз.

До високогонорового дієприкметника "заслужений" ми зуміємо підібрати відповідні йому, достойні й заслужені іменники...

Отець Ігор дуже любить пописуватись своїми рангами, заслугами, "дорогами" та самохвальними фарисейськими "правдами".

Отже, в ім"я чистої несфальшованої Правди широко радимо йому пізнати її з першоджерел, уважно перечитавши спогади Д.Жуковця, а також дискусію М.Хвильового з Г.Шкурупієм. А прочитавши, нехай поставить перед своїм сумлінням /якщо він його має/ протестеньке запитання: хто кого обплывує?

Людина вибирає собі ідеал у постаті певного героя за своїм образом, подобою, волею й сумлінням, тобто, кого хоче того й вибирає як ідеал власної душі. Високопреподобний мітрофорний протопресвітер, старший науковий співробітник Академії, професор і кандидат наук, високий фахівець "советознавства", церковний адміністратор з функціями єпископа, голова великої і малої "ради", відповідальний редактор "органу", верховний жрець гречаних "легіонів", духовний опікун партійних прибудівок, високопоставлена духовна особа, людина, яка щодня "перероджується" і ходить "дорогами правди", - теж вибрала співзвучного своїй душі "героя": безбожника, садиста, комуніста й чекіста Ніколая Фітільова /москаля з походження/, залишаючись йому вірною навіть у сані священника! Отець Ігор не посоромився цьому катові й безбожникові висловити надзвичайно високу похвалу. Аякже! "Рибак рибака відіт іздалека!" - так навчас о.Ігоря московська приказка. Але ідеалізація безбожників і душоубів, та ще й до того, ворогів Церкви - чи це не є прями́сінька служба Сатані?!

Проте, громадська опінія нічогісінько тут вдіяти не може, бо об"єкт служіння - це справа особистого смаку. Не нам, простим мир'янам, повчати людей вчених і духовних у справах вибору ідеалів і об"єктів служіння...

Немає ради! За духовними переконаннями, о.Ігор - "революційний демократ": кому хоче, тому й служить. Навіть М.Хвильовому! У чому хоче, в тому й "перероджується". Навіть у хвильовізмі! Але чи це не служба Сатані? Чи це, часом, не чортяче "переродження"? Справді: як може високоосвічена духовна особа пов"язати ідеалізацію безбожника й ката із службою Богові й Церкві?

Чи не здається о.Ігореві, як священникові, що ідеалізація М.Хвильового - це такий самий глум над Церквою, як і його сатанинський рапорт? Всечесний отче Ігоре, зважаючи на Ваш високий науковий і церковний ранг, ми не збираємось Вас повчати.

Селянська мудрість каже: "Ученого навчати - що мертвого причащати!" Ми, прості селяне, малописьменні гречкосії, керуємось простенькою істиною: стояти якнайближче до Бога і якнайдалше від Сатани!... хочби він був навіть у вигляді Вашого "героїчного борця"!

А як Ви, пане-отче Ігоре? Ви - особа вчена і духовна... Напевно Вам видніше, до кого треба стати ближче! На те Ви поважний науковець, церковний адміністратор, сам собі пан, щоб досконало знати, що треба робити, біля кого ближче стояти та кого саме славословити як героя. На взірць спочилого в Сатані "батька" Махна: що хочете, те й робите! Навіть торгуєте нашими церковно-національними святощами - Хрестом і Тризубом! І ходите на торг з нашими святощами до безбожників та чекістів хвильових!... Чи не в цьому гешефті полягає ходіння "дорогою правди"? Очевидно, таке "ходіння" має свою заздалегідь продуману мету і не завдає Вам, пане-отче, ніякої шкоди.

Але чи не гріх Вам тягти за собою своїх несвідомих і темних овечок та баранів, для яких Ви, на лихо їм, стали "пастирем"?

Урятуй їх, Боже, і від такої "дороги", і від такої "правди" і від такого небезпечного "пастиря"!

Цій "дорозі" ми по-військовому зробили ґрунтовну рекогносцировку, кого це стосується, по-братньому перестерігаємо: Увага! Прірма!

За українське православне селянство
на терені Великобританії:

Яків Безребрий,
Прокіп Беззубий,
Олекса Упосліджений,
Юхим Розкуркулений,
Левко Пограбований,
Петро Недомучений,
Семен Недостріляний.

А їхні думки, як відповідь на цькування й обстрікування з боку еміграційних "багряних" яничарів та частинно на "відкритий лист" "заслуженого" мітрофорного хвильовіста, підписаний позиченим чи заоренованим прізвиськом М.Павленка 15 травня 1959 року, ми, вищепоіменовані, на селянське власне прохання, доручили докладно зреферувати нашому смиренному братові, селянинові-гречкосійові, дядькові Максимові Григоровичу Решетнякові.

Дано в Англії,
в червні місяці року Божого 1959.

III. "КУРЯЧІ ОПІКУНИ".

В новоульмівському часописі "Українські вісті" ч.81 /1259/ від 2-го листопада 1958 р. на 4-й сторінці, вгорі з правого боку, кидається в вічі напис "Веселий куток", а під ним коротенький на шість рядків допис читача О.Міщенка. Поруч розміщено відповідь редакції.

"Шановна Редакціє!

Чому ви ані словечком не звертаєте уваги на дивовижно негарно пахнуці, можна сказати тхорячі пописи якихось чорних масок у "газеті" "Український селянин"; чому не приділите їм трохи місця у куточку "Курям на сміх"?

Ваш постійний читач

Ол.Міщенко."

А ось відповідь редакції "Українських вістей":

"Високоповажаний Пане Ол.Міщенко,

Ви самі вже відповіли на своє запитання. Хто ж пускає тхора до курей?! Ми протестуємо. Повітря мусить бути чисте."

Адміністрація куточка

"Курям на сміх."

Читач "Українського селянина" дядько Максим Решетняк в імені українського селянства дякує редакторам "Укр. вістей", за цікаву й соковиту тему для належної відповіді, в якій вбачає першокласну нагоду обернути їхню власну пропагандивну зброю проти них самих. Тему "Курям на сміх" ми поширили на деяких, співзвучних тхорам, курячих "добродіїв", що мають безпосередні утилітарні стосунки з цілим курячим світом і оздобили власним заголовком:

"КУРЯЧІ ОПІКУНИ."

/ Слово про тхорів, лиса та курей... курей різної ментальності: селянських та хаклацьких, антикомуністичних та сксмунізованих, звичайних та урядових/.

САТИРА в двох частинах:

- I. "Злодійські кадри та унрадівські парторги";
- II. "Церковний Махно та солляківська Хвеська."

ЗЛОДІЙСЬКІ КАДРИ ТА УНРАДІВСЬКІ ПАРТОРГИ.

У курей еміграційних
чути сполох: "куд-ку-да!"
Хтось в курник провокаційну
пропаганду підкида.

Курям кинули потіху
із тхорячого кутка,
де до курячого сміху
невіглас якийсь гука.

Хто це вліз в "страждальну" шкуру,
"співчуттям" до них горів?
Ох, і сміх селянським курям
з нацкомунівських тхорів!

Тхір кричить про "чорних масок",
у злобі розперезавсь.
Підтягни тугіше пасок,
бо до курятини зась!

Хвильовізму цілі хури
пруть на курячі двори...
Стережіться, бідні кури, -
залицяються тхори!

Гей, хахли-тхори вонючі
з фітільовського кута,
нацкомунівські онучі -
ваша гордість і мета!

Справжній ваш моральний рівень,
у лихий голодний рік,
оцінив селянський півень -
недорізаний утік.

На колінах друзі ваші
грязь Москви тепер метуть:
ОМЕЛЬЯНЕНКО - у РАШІ,
СТЕПАНЕНКО - поки тут...

Скільки вас? Чого ховатись
по кутках мов дівтора?
Коли вас порахувати,
буде тільки півтора.

Арифметика недовга,
бухгалтерія швидка:
півпарторга, півкомсорга,
плюс ще півполітрука.

Омельяненко з Берліна
 вас поставив на коліна,
 всю Іванову ЦеКу
 у тхорячому кутку,
 як личить політруку
 в таборовому строку...
 Сміх із вас у курнику,
 честь-хвала РЕШЕТНЯКУ!
 Кук-ку-рі-ку-ууу!!!

Каже курка Зозуляста:
 "Мали кухарів з ЧеКа.
 А тепер тхірня хвиляста
 нас і тут з ножем чека!

Не мине, бувало, ночі
 без парторга в курнику.
 Спать, ледащо, був охочий
 на м"якому пірнику.

Тягне з сідала небогу,
 а хазяйка із дверей:
 "Все забрали! Бійся Бога,
 вже добрався й до курей!"

А парторг аж засміявся:
 "Врятувалась від тюрми!
 Не здала державі яйця -
 росплатилася курьми!"

А з парторгом доброволець
 з комнезамівським душком,
 розбишака-комсомолець,
 ходить з дрюком і мішком.

Кури йти в мішок не хочуть,
 щоб не збутися голів,
 а грабіжники регочуть:
 "Кури люблять куркулів!"

Маю я натуру горду,
 дай парторга проучу:
 вгріла крилами у морду,
 в око дзьобнула й лечу!

І уникла суду й кари,
 заховалась в бур"яні...
 А тепер злодійські кадри
 поробились БАГРЯНІ !!!

Поробились "діячами"
та пускають в очі дим,
паперовими мечами
атакують "ТРЕТІЙ РИМ."

Шкода нам УНРаду тую
з щиро-кур'ячим душком!
Кури жваво дискутують,
а парторг...стоїть з мішком.

Язичок свербить лайдаці,
катеринку почина:
"Від Стола Консолідацій -
шлях до проса та пшона!

Браття кури, ліві й праві,
геть роз"єднуючий пліт!
Життьова прос'яна справа
нас єднає в моноліт!

В курничку єдиний ворог -
недостріляний куркуль.
Перейдем від розговору
до вжиття гречаних куль!"

Кури оплесками вкрили
вирок "братнього" суда,
лопотять партійні крила,
та лунає: "Куд-ку-да!"

Полетів "патріотичний"
білий кур'ячий пушок.
"хай живе...Демократичний...!!!" -
і... полізли у мішок.

Там прем"єрик - півень Гунька
все парторгом козир'яв
та поклявся коханням Дуньки,
що раніш не довіряв.
"Наш курник своїм довір"ям
в хвильовізм як в рай попер,-
багряне червоне пір"я
поблакитніло тепер!"

Хтось дверми раптово рипнув,
як в ЧеКа давно колись...
Хвильовий, ухатий Скрипник
із парторгом обнялись.

"ТУТ ти робиш нам рекламу
- каже Скрипник-сатаніст. -
Між партійними хахлами
ти зразковий комуніст."

"Друг-Іване Генеральний,
наш унрадівський парторг,
двом Миколам зверхаврально
тї шамовку приготов!
Загляда в вікно світанок,
тут повнісінько півнів...
Смаж "ПРЕМ"ЄРА" на сніданок!" -
хвильовий загомонів.

"Пропозицію приймаю!"
- каже радісно парторг.-
Шкода, кухаря немає,
бо веде партійний торг.
Гей, товариш Сатаненко,
ти "прем"єра" не промаж:
кип"ятком обпарь гарненько
та обпатрай і засмаж,
розділи на дві тарілки
двом братам з КП/б/У,
та намов купить горілки
Михаїла Кропиву!"

З ним приїде з Альбіону,
під опікою СП,
жрець гречаних легіонів,
патріярх ЄРУНДЕТІЕ!"

ЦЕРКОВНИЙ МАХНО ТА СОПЛЯКІВСЬКА ХВЕСЬКА .

Не везе "отцю" Бгору,
зажуривсь учений Лис,
та на щастя, десь у хорі,
жалібниці завелись.

Потіша сестричка Двеська:
"Ви в науці - великань,
Ви у нас - на все прохвесор,
ще й кіндрат навук, дикань!"

Вас шанує за етичність
гурт баранячих голов,
за крутіську артистичність
в совершенії ділов:
чи сховатись, чи балакать,
цілуватись чи гризнуть,
чи глумитись, чи заплакать,
об"єгорить чи брехнуть -
все в отця як спів по нотах
під цирковий камертон.
Вся бараняча спільнота
шле привіт за мудрий тон.

БІБЛІОТЕКА
ІМЕНИ О ОЛЬЖИЧА
ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО. 4

24280

Лють шакала, хитрість лиса,
отаманія МАХНА
з Вами, отче, обнялися
як із сонечком весна.

Больно чути, в"януть уха,
страм, позор і гріх тяжкий,
що красу такого духа
оскорбляють мужики.

Разві можна равнодушно
зносити дерзості писак?
Звуть партійники дворушні
їх з стіхами на "гусак".

В сострадательному бреді
хвілантропники чудять.
Доброта буває вредна:
люди смиренного з"ідять!

Ви - з характером мужчина,
як покійничок Махно.
Кинув враг по цій причині
Вас в намочене рядно.

Вас враги канхузять, отче,
соізвольять нападати.
Нада в суд конешно в обцім
заявленіє подати.

Ми сюда закон приміним,
бо грядють удобний час.
Суд устроїм нипримінно,
врем"я діяти січас!

Вас клеє один сокирик,
в кливиті розводе лжу.
Пусть, мирзавиць, не сокирить!
Я їм!... Я їм покажу!!!

"Це куркульський предводитель!" -
кажуть наші барани.
лвеська буде Вам свідитель
з пострадавшей сторони.

Говорили Вам риб"ята:
"не вольнуйтеся з пустяка!"
Почіму Ви стали прятати
від сокири язика?

Вас за хвіст ВЛАДИКА дьорнув...
 Ох, ти, долюшка лиха!
 Це для батюшки позорно,
 це сокирику лафа!

Не пугається насмешник
 слать кащюнствених писань.
 Похторяю: нада спешно
 просушить підмокший сан.

Для обчественого блага
 пам"ятайте об одном:
 сан Ваш спортився од влаги
 під намоченим рядном!

На цирковному причілку
 в нас врагами аж кишить!
 Гуморист зробив сушілку,
 будеть Ігоря сушить.

Я когдась отцю писала,
 що трагедія грядють:
 сушка стянець з брюха сало,
 вся солідність пропадють!"

Від сестричиної мови
 покоробило "отця",
 але Хвеська, безумовно,-
 щировіддана вівця:
 багряненька у сумлінні,
 вміє приклади давать -
 викида дунти "маліні"
 "генеральних" годувать.

Не до речі поламати
 свій престиж, духовний вплив.
 Він з крутіїством дипломата
 Хвеську хитро похвалив.

Дав їй відповідь коротку,
 соковиту і просту:
 "Ви - зразкова патріотка
 на церковному посту!

Я до голосу народу
 прислухаюсь залюбки.
 Ви - краса міського роду
 із містечка Сопляки!"

В "переродженого" Лиса
страви виключно "пісні".
Голова у його лиса,
любить курячі пісні.

Слабість курячої влачі
досконало зна "отець":
"хай мені накудкудачуть
купу фунтиків-яєць!

Я до Хвеськи чи до Хіврі
призвичаївся давно:
хай на з"їзді кличуть вірних
скинуть з батюшки рядно!

З"їзд відбудеться відкрито
в запашні серпневі дні
в честь партійного корита,
в славу, відданість Мені.

"Ой, Владико наш Богдане!
- мимрить вишколений Лис -
в нас для тебе, Богом дані,
вірні друзі завелись.
І худенькі, і пузаті,
Хвеська, Хівря та Григор.
А, по щирості сказати,
найвірніший - це Єгор!

Щоб Владика подобришав,
в Церкву вносимо прогрес:
треба скликати скоріше
з"їзд - всекурячий конгрес.

Там збіжаться кури й вівці,
прогресивний наш загон:
хвильовісти-багрянівці
та гречаний легіон.

В суєті життя земного
я давно молю Творця
за Миколу Хвильового,
за червоного борця.

Ризикована спокуса
в нашу курячу сім"ю...
Та хіба старий розкусить
дипломатію мою???

Це не ульмівський Ванюха,
це не Смолич-скалозуб:
діалектики й не нюхав,
брехології - ні в зуб!"

Відгукнувся діалектично
рип богданових дверей...
Вигляда анекдотично
з"їзд одурених курей!

Совість Лиса чи Ёгора -
це зразок для всіх чортів:
як приємно об"єгорить
двох владик ще й гурт братів!

Преться "пастир" православний
до побожної мети:
їсти курятинку - славу,
скубти пір"ячко - фунти.

Совість, правду, честь священну
витягає хвильовіст...
Наступив Преосвященний
Лису хитрому на хвіст.

Лис до курятинки пнувся
чесним іменем Христа,
та на шпильку наштрикнувся
і не витягне хвоста!

Хвіст - краса: м"який, пушистий,
спритно крутиться й виля;
довгий, пишний, хоть нечистий,
братовбивців вихваля.

Хвіст - професорський, "духовний",
серцю гордість і пиша.
Він хахлаччину гріховну
хвильовізмом напиша.

В тім хвості "духовна" сила
нюха курячі дари
та девіз проголосила:
"Помахай і одури!"

Хвіст спішить своїм хотінням
руху чинного надать,
трансформуючи крутінням
у крутійську "благодать".

Уявля крутійська справа
хитро скручену спіраль:
на хвості - "дорога правди"...
Де ж тоді шукать мораль???

Хто в заплутаних зигзагах
розмота "мораль" оцю?
Засвербів махновським змагом
гін до влади "пан-отцю"!

Де стратегію хвостату
взяв "заслужений" пузань?
Сатана - Бгорів тато
пха синка на шлях "дерзань".

А фальшива теревеня -
гріх партійного багна.
Утікло благословення
від церковного Махна!!!

Від дверей мале репіння
перейшло в великий грюк,
бо комусь урвав терпіння
голосний "цирковний" трюк:
обкрадають в лисій сфері
душу, розумом малу!...
Підхопіть, владичі двері,
від сатирика хвалу!

Ця махновська лиса сфера
пспеклася і горить,
а в огні її афера
з тріском репнула й тхорить.

Душу лисячу гріховну
злість вовчицею гризе.
Верещить Махно духовний, -
в авантюрах не везе!

Щоб в серцях налапав ґрунту
під фінансову "сльозу",
посвятив Сорокохунта
і Ведмедя, і Козу.

Є в отця надійний радник,
це людина не проста:
голова в церковній раді
біля "Тризуба й Хреста".

В слізній жалобі й печалі
доповів "церковний" брат:
"відібрали поліцаї
самогонний апарат!

А сивуха без акцизу -
це ж яка ощадність нам!...
Донесли якісь харцизи
поліційним свистунам!

Прилетіли мов на крилах
та шукали...не свічок.
На гарячому накрили:
саме калав первачок!

Самогончик у плящині,
а в куточу образок.
У церковницькій площині
ми, Павленки, - всім зразок!

Поліцай понюхав пробку
й чуть не врізав гопака.
Теді-бой шукав півроку
чарівного первачка.

Бракувало до чарчини
нам печених поросят...
З нас стягли по цій причині
штраф на фунтів п"ятдесят!"

Поплатилася сивуха
за порушений закон...
Червонів браток по вуха
і не чувся козаком...

Цим сивушникам взірцевим
в ризах бавитись кортить...
Самогонщика отцеві
грек не хоче посвятить!

Заважа сивушна кара
посвятити молодця...
Хай його "посвятить" в барі
гуморист для пан-отця.

Він мотається в знаменнім
пишнім лисячим хвості...
Пошукай його імення
у "Відкритому листі"!

Є в Миколи друг-напарник,
самоучка-ерудит.
Самогонний сухопарник
в його хаті не смердить.

Виріс він на сорок хунтів,
набува нових чеснот,
пан-отцю в церковнім бунті -
це веселий анекдот.

Він добра отцеві зичить
за фальшиву "благодать",
може прізвища позичить
чи в оренду передать.

Смирний, лагідний, легенький,
наче курка у мішку...
Зараз плаває блаженсько
у "заслуженім" горшку!

Брат, вагою в сорок хунтів,-
звичайнісінький "іван".
Опікун сорокохунтів -
вчений лисий головань.

Він - підтакувач безличний,
він - немисл^яча вівця:
"Став своєю, Іване, кличку,
під писанням пан-отця!"

І блука людина-брухта
поміж соснами трьома...
В черговій махновській тупті
дірку з бублика трима!

Хтось наказував сліпцеві:
"Що скажу, на вус мотай,
все підтакуй пан-отцеві,
а навіщо - не питай!"

"На снігу ростуть опеньки,
на морозі - кавуни."
А підтакувач сліпенький:
"І тому смачні вони."

"В лопуху ростуть банани,
а в кульбабі - ананас."
Голосок сліпця Івана:
"Це усе росте у нас."

"Соковиті помаранці
визрівають на дубах."
А сліпець: "Від них уранці
мав оскому на зубах!"

"На вербі печена гуска
загнітилась аж шкварчить!"
А сліпець: "Таку закуску
треба гарно "примочить".

"У Хвилястого Миколи
покоління дороге
ззаду, зпереду, навколо!"
А сліпець: "Еге-еге!"

У "ївана" недаремно
думки власної нема:
він, підтакувач смиренний,
дірку з бублика трима...

Цей сліпець живе в Європі,
їсть модерні огірки...
І нічого не второпа
крізь "заслужені" дірки.

Ці дірки вертів професор,
фітільовець-торохтій,
що уславився "прогресом"
як "заслужений" крутій.

Хто служив безбожній "правді",
знаєм, отченьку, давно.
І заслужені насправді -
дірка, партія, Махно!

На церковному причілку
отаманія кишить.
Гуморист зробив сушілку
буде Ігоря сушити!

III. ПОЛІТИЧНІ ТРУПИ ТА ВОЙОВНИЧА РЯЗАНЩИНА.

В нас УНРада не горює,
з Багряним господарює:
ані коней, ані воза -
записалася до СОЗ"а.

Ухвалили на нараді,
щоб Майстренко був в УНРаді:
"Хай прийма партійну тульку
до колгоспного притулку!

В тім колгоспі добре жити,
можна з блатом подружити:
багрянку давать музичку
та... одержувать "Позичку".

Багрянівське гуляйпілля -
це "державницьке" запілля,
"визволителі" - свиняни,
хвильовісти полум"яні.

Гей, Івани, Пріськи, Жені,
щедро виверніть кишені!
Сестри, братіки хороші,
визволяйтеся від грошей!"

Ці думки снують у групі
політично-мертвих трупів.
Їм щодня дає уколи
блазень сталінської школи.

Нацкомунівський новатор,
шантажист і провокатор,
провокатор з п"ят до носа,
на селян шкрябнув доноса,
отаку брехливу байку,
що вони - комунозґрайка
і на послугах...У кого?
- В МВД і Маленкова!

Наш хахол, на тлі мерзоти, -
вцент розчулена істота.
Каже вчителька Павліна:
"Провокаторам - маліна!
Це майстрі тонкі, ажурні -
грать чуттям наївних дурнів.
І тому хахла дурного
потягло до Багряного."

Оббрехать селянство можна...
 лють хахла на це спроможна.
 До брехні не привикати,
 він природній провокатор.

За брехню - тюрма і ґрати,
 а Іван - персона Ґрата
 за бляшані вірші й прозу,
 бо в хахлів...у кульшах розум.

З реєстрового плебея
 та вельможі Кочубея
 ці хахли в тяжкі століття -
"Грязь Москви, варшавське сміття."

Вже віки хахлів шмагають,
 канчуки не помагають.
 Шомполами частувались,
 а дурними зоставались.

В кульші з доброї кобили,
 Хвильові-чекісти били,
 та хахли на волі, видко,
 це биття забули швидко.

Чудеса в хахлацькім роді:
 сміття й грязь - в комунозброді.
 Хвильовий та Скрипник нині
 спільно діють в багрянині.

У хахлів - у хвильовістів,
 скрипниківців, тітоїстів -
 розум в дурники пошився,
 в місці задньому лишився.

Розум капосний страйкує,
 в голові його бракує,
 із хахлів чогось регоче,
 лізти в голову не хоче.

Хоч печи хахла залізом,-
 розум в голову не лізе.
 Це така хахлацька вдача -
 глупа, вперта і ледача.

І за що їх комуністи
 люто били в заднє місце,
 в ріг баранячий зігнули, -
 так хахли і не збегнули!!!

Поміркуй, український світе,
над хахлацьким заповітом:
"Щоб людині краще жити,
можна й чортові служити!..."

І хахлів до служби взято,
як прислужників завзятих.
Ті на службі ворожій силі
за доноси пільг просили.

Продались чортам до згону -
чорним, білим і червоним,
і безрогим, і рогатим -
маєм прикладів багато.

На нові московські чари
об'явилися яничари
з наддніпрянської Еллади,
в серці з жадобою влади:
молоді, талановиті,
як ЧеКа, несамовиті;
політично - агентурні,
поетично - авантюрні.

Продали, програли в карти
свій народ за кращі старти
до службової драбини,
до грошової торбини.

Яничарський світ собачий
раптом наслідки побачив:
з тріском скрипників амбітних
викида Москва на смітник...

Яничари завагались,
підняли маленький галас,
та з Москви летить "словечко" -
і...притихли як овечки.

Українські мільйони
знов пакуються в вагони...
Це "заслуги" сатанинські
хвильових та коцюбинських.

"Щоб людині краще жити,
можна й чортові служити!"...
Чесний люд, по цій сваволі,
триста років у неволі!!!

Вліз на Захід рід плебеїв,
 підле плем"я кочубеїв.
 Нюха скрізь собачим носом
 та біжить з брудним доносом.

Це братва "революційна"
 багряна провокаційна;
 це носій фальшивих рацій,
 смітник зради й провокацій.

Їхні "кадри" - хахляченки,
 кровопивці - кириченки,
 дмуть з хрущовими на спілку
 в переяславську сопілку,
 продались вони спадковим
 всеросійським смердяковим.
 Хвильовістів лють проймає
 що при владі їх немає!

Маєш, Батьківщино-Ненько,
 "амбасаду" червоненьку:
 це комуносатаненки -
 багряні та степаненки.
 Ця в душі блатна "еліта"
 тут шукає "щастя Тіта",
 утворила Чорну раду
 та накручує УНРаду.

В "амбасадорській еліті"
 чернь з комуносателітів:
 це Іван із "Буйним вітром",
 це Єгор - партійна мітра,
 генеральний саж червоний
 та унрадівські ворони,
 та редактори й магістри -
 без штанів нани - "міністри".

Рідний батечку Тарасе,
 в нас кишить хахлацька раса:
 опинились в вільнім світі
 грязь Москви й варшавське сміття.
 Не обличчя, а мармизи -
 провокатори й підлизи.
 Ми їх точно відмічаєм:
 яничари в яничарів.
 Рід хахлячий: хвильовісти,
 скрипниківці, тітоїсти,
 з хробаками Коломиї, -
 на селянство лють помії.

На гачку брехні і зради,
всі з мандатами УНРади,
ті хахли, безглуздо биті,
пруть "політику" робити...

Ця "державницька еліта", -
"мудрість" бабиного літа,
міжпартійна манна каша -
це така УНРада наша.

Не від вчора, не від нині
вся УНРада в багрячині,
до Майстренка вже дотична,
і стає анекдотична.

Там підсіли урядовці,
кар"єристи, угодовці
до комуношевелюри,
як на глум, під сги Пєтлєри.

І живе тепер УНРада
для шутєйшого парада.
Ій Іван з свого амвону
надів шапочку червону...

Багрянє партійні кобри
роблять вигляд друзів добрих.
Як не хочєш клопіт мати,
не пускай гадюк до хати!

Гей, Іване, "генеральний",
поєтично-підтиральний,
гомонить чужинне панство:
твій донос - страше кабанство!

Ми тобі, як брату, зичим
своїм розумом мужичим
відшукати річ такую,
що найбільш тобі бракує.

Хай тобі селянська кицька
всуне в рот свинячу цицьку...
І гукне Україна-Мати:
"Цицьку - в зуби! Так тримати!!!"

Гей, потворністю разучий,
хробачок старий повзучий,
знай в гноє своє коморку
та не лізь в селянську моркву!

Селянин тобі гукає:
 "Умочу мітлу в фекалій!
 Захожуся вимітати
 хробаків з унрадо-хати!"

Хробаком ти жив на світі
 у задрипанім повіті,
 для хробачої сміярки
 півтори мав секретарки.

Кажуть в нашому повіті:
 "То одна і пів кобіти".
 Пироги тобі варили
 в коломийському барилі.

Ти не бачив, недотепо,
 ні Дніпра, ні велич степу.
 Вихваляєш, як "політик",
 свій задрипаний повітик.

Ти за термін досить куций
 був би в віську обер-пуцер.
 Добра ранга хробакові
 до чобіт решетнякових!

Ти - істота безхребетна,
 темнота анальґабетна:
 перед Доленком позуєш,
 перед Ванькою плазуєш.
 Нема ради, така вдача -
 хлопська, хрунська і хробача:
 ладна стати на колінки
 щоб пустили до "малінки".

Заховай свою помийку,
 це тобі не коломийка:
 хробаку колись на пупа
 сірий віл сільський наступить...

Тяжко буде під ногою
 ще й з волячою вагою!
 Що скажіте, добрі люди,
 з хробаком тим часом буде?

"Уклонись, пустоголовий,
 братнім ратицям воловим!
 Як торкнись до твого брюшка
 потече із тебе юшка!"

В хробака ввійшла розпука,
лобом в ратиці "попукав":
"Я під ратицею бачу
жалюгідний льос хробачий!
Я, хробак, істота квола,
без кісток, хребта, і гола...
Ся напудив вже задужо
та з напуду занедужав!

Мій напуд -- хвороба духа...
А чи єсть у вас шептуха?
Мене мамця лікувала
у сільського коновала.

Бін гарненько, з перепю,
пустить кров, залле ропою.
Зуб болить? Вжива куценькі
від шевця старі обценьки.

Та, на жаль, ряба кобила
мого лікаря забила...
Враз у небо він піднісся,
як дістав у перенісся!

Ся не квапив обдирати,
як високі докторати.
Як по йому жалкував я!
Де ся буду лікував я?

Прошу Пана поспріяти,
бо потрафлю в варіяти...
Каже лікарка Завісна:
"Не pomoже ся ні хісна!"

Бін порадив хробакові:
уклонись Решетнякові!
Генерального Івана
він лікує непогано...
Знай, нема у нього часу
/б"є на фабриці обцаси/
все ж, пресси його поради,
як у лікаря УНРади.

Він вигонить, наче блохи,
геть усі переполохи:
нагодує будячками
та підкурить кізячками
ще й пошепче:
"Згинь відразу,
хвильова чума-заразо,
щоб хробак не ліз творити
блок червоного корита!"

Напишіть та покоротше,
 менше голову морочте:
 "Від достойного русина
 до сатирика Максима.
 Є одна негайна справа -
 мре з напуду доктор права.
 Жартом, ратицею з пуда,
 сірий віл його напудив."

Брат Максим у нас щороку
 має практику широку:
 пацієнтів скрізь хватає,
 аж в Америку літає!

Він пузату твар людськую
 по - вишневому лікує.
 Наказав йому Всевишній
 ліки взять в Остапа Вишні..."

Не хробачі докторати -
 воду ступою орати -
 ми шануєм три головки:
 БУЛЬБУ, ДОЛЕНКА і ВОВКА.

РЕШТА - трупи політичні,
 безхребетні, рахітичні.
 Тільки ЮРЧЕНКО єдиний
 ще схожий на людину!
 Це людина принципова,
 європейська, поступова,
 що не слухає шаманки
 з багрянівської шарманки.
 Він в державницькому штабі -
 муж найвищого масштабу:
 на Виконний Орган, власне,
 був би шефом першокласним.
 Демократ і поступовець,
 і солідний науковець,
 обережний надзвичайно...
 а який його начальник?

А бляшаний пан-прем"єрик,
 що літає до америк,
 обернувся в скороминучу
 багряню сліпу онучу.

Біга вулицями, бідний,
 без штанів, в сорочці спідній...
 Як в бігах отак трудитись,
 можна раптом простудитись!

Раз побіг в негоду-мрячку,
напоровся на гарачку.
Як обняв коханку Дуньку,
загубив штани і гуньку.

Як в такої молодички
не напиться водички!?
Спрагле тіло "пити" просить,
Дуньчин манн дрючка підносить...

Нанесла ж його халера,
на любовного прем"ера!
Муж державний, без фасона,
ледве вискочив в кальсонах!

З горя Бахусом прибитий,
став "політику" робити:
здекласовані, вонючі,
багряні пере онучі.

Треба зараз, як ніколи,
рятувать життя Миколи:
бідолаха лазить рачки
від лихої долі прачки!

То плазує, то літає,
репутацію латає.
Поки жив з стареньким татом,
він живився маєстатом.

Та нема в Миколи тата,
і не стало маєстата.
Дав поживу, мов собаці,
смітник зради й провокацій.

Лвалить він поживу тую,
щедро дурників частує;
щиро в Англії божився,
що в Україні прислужився.

Спростував Петро Шпигачка:
"Служить пляшці до ригачки!"
Чуєм думку молодичі:
"Служить дуньчиній спідниці!"

Наш шаман, Іван Патлатий,
наймитам за труд не платить.
Пан прем"єр, як раб закутий,
відпрацьовує "покуту".

Нагородим роботягу,
прачку цю, "почесним" стягом:
він одерже неминуче
стяг з червоної онучі!

Шкода бідної людини
з української родини!
Ми "державницьку" ворону
узяли під оборону.

Видибай, державний муже,
з комсомольської калюжі!
Як не маєш сили й тями,
ми налигачем потягнем...

Та не падай духом, друже,
бо селянські хлопці дужі:
хоч пірнув в багно по вуха,
миттю вилетиш як муха!

Гомоніли Ваші кола,
що колись прислав Микола,
з змістом виключно приемним,
свій обіжничок таємний.

Не з нічного кабареу,
а з УНРади по секрету
Ви партійцям дорікали:
"Не братайсь з політруками!"

А пізніш непевне сталось:
Ви не тільки побратались...
Ви зробилися погноєм,
червоненькому багнові!

Це, браток, - не торба маку,
це мораль, питання смаку:
одному троянд бракує,
а комусь... багно смакує!

Де ж за цим багнівським гоном
пост прем"єра, честь і гонор?
Гей, п"яненські ренегати,
є прохання: не ригати!

Наригав, - прибрати мусим...
ригу валною притрусим...
Вмій у валні розібрати
солідарний захист брата!

Не загірна гніль охтирок,
друг Миколи - Пан Сатирик.
Поживися, грішний синку,
з горя... пляшкою рицинки!

Як почнеться в кишках пекло,
так і знай, - то бій запеклий:
то рицинова гуральня
ціпить падло генеральне.

Чи касторка, чи рицина,
що то, брат, за медицина:
хвильовістам найдурнішим
в голові стає ясніше!

БАГРЯНОМУ також варто,
як засне, улить півкварти.
Для "вождя" якраз упору
від загірного запору.

Верещить прем"єр бляшаний:
"Хвильовістам - більш пошани!
Хто причинить їм образу,
винних викину одразу!...
Хай селяни й їхній провід
до саньків ідуть на сповідь!
Хай Іванова "маліна"
їх поставить на коліна!!!"

Гей, Микольцю, син Лівницьких,
слухай відповідь мужицьку:
тато твій нажив халепку-
син згубив від глузду клепку.
Тато твій - добірне зерно,
а синок - послід мізерний:
мертво-п"яний на вечірках,
у чужих руках - ганчірка,
жертва підлого обмана
політичного жульмана;
як хлопчак, на дворі босий,
без штанів, ще біга й досі.

Не лякай, не злись, не тримай,
є на світі сміх і рима.
Прислухайся, недогепо,
до селянського дотепу!

Обтрусіть, державні мужі,
багряну комунонужу
та зробіть, по цій пораді,
дезинфекцію в УНРаді!
Годі Вам, премудрим, нидіть
під шкірянкою у гнидах!
Хай спровадить дядько Бойко
хвильовістів в вошобойку!

Геть, комуноромантичних
спекулянтів політичних:
хвильовісти мусять здати
Іножарському мандати!
А як хтось з хвилястих пікне,
через двері, через вікна,
з невідібраним мандатом,
як ганчір"я викидати!

Як УНРаді це сприйнятно,
ми тоді почнем сприяти
наполегливо, аврально,
і фінансово, й морально:
сплатим в касу чинш січневий
на усю платню тижневу -
так сприятимем щороку
без фформальної мороки.

Хай сприяльники УНРади
жваво бавляться в наради,
справа наших активістів, -
гнать з УНРади хвильовістів
до Аглаї чи до Дуньки -
це така селянська думка:
гнать із гуркотом гармати,
і, погнавши, "ТАК ТРИМАТИ"!

Гей, коряги-хвильовісти,
скрипниківці, тітоїсти,
не брудніть в УНРаді місця,
провокаторське охвістя!
До нестями ви охочі
тітоізмом милить очі,
бо в УНРаді добра купа
політично-мертвих трупів!

Це дрібненькі урядовці,
 пацифісти, угодовці.
 Зась їм, бідним пацифістам,
 розкусити хвильовистів!...
 Тут на них наводять чари
 всі московські яничари
 своїм родом українським
 у писанні багрянівським.

Сенс селянської поради:
 відбагрянити УНРаду.
 Хай наш Доленко, мов титар,
 трупи винесе на цвинтар.
 Доручити дядьку Бойку:
 розпалити вошобойку:
 відвошивить хвильовистів,
 "Прометей", "Штурм", і "Вісті",
 а шкірянку насмолити,
 а тоді вже запалити.
 Лиш тоді, брати хороші,
 для УНРади будуть гроші!!!

Компроміс: хахлячу расу -
 хвильовистів - перекарасить!
 "Цвет" миколин, "цвет" микитин
 замінить жовтоблакитним.
 Щоб "купить" хахла дурного,
 перекарасьте Багряного!...
 Та порадьте: "ТАК ТРИМАТИ",
 на селянський ультиматум!

Селянине, рідний брате,
 ти зазнав тюремні ґрати,
 хвильову чекістську банду,
 Соловки та Караганду!

Розкуркулений в сільраді,
упосліджений в УНРаді,
 ти попав на глум шпаніні
 у комунобагрянині!

Честь твоїй душі страждальній
 в упослідженні скандальнім!...
 Хай у захист твій ділово
 Решетняк промовить слово.

Слово дядечка Максима
 постриже аж до м"ясива,
 як вівцю, оту шпанину
 за доноси й шарпанину.

Наш екзильний дах держави
без ремонту заіржавів.
А під ним, на сміх сусіду, -
купа суржику й посліду...

Не журися, гречкосію,
я на решеті просію
весь послід, під брех собачий...
що залишиться, - побачим!

Суржик власними руками,
з кукулем, та з хробаками,
промлинкою та промію,
та спроваджу в Коломию!

"Селянин" - трибуна наша,
"Вісті" й "Штурм" - брехальна каша,
"Прометей" - блатна управа,
а "Мета" - пропаша справа!

Шлем привіт в останнім слові
Всеселянському Послові,
попередження "патронам" -
предпарламентським воронам.

Ті людиці, без дна і клепки,
обагрянені селепки,
з нацкомунівською шваллю, -
путь УНРаду до провалля.

Глухарі й сліпці нікчемні
корчуть дурників знічев"я,
як комунобагрянину
оббрехала селянина!

Від Петлюри до Трясила
селянин - військова сила:
кидав жінку, рало, хату,
щоб чужинців відіпхати!

Як сліпцям спаде полуда,
а глухим із вух облуда,
ми миєм в найбільшій скруті
смертний шлях Базару й Крутів!...

Боже наш, Святий, Єдиний,
 оберни хахла в Людину!
 Сатана в хахлячу душу
 впхнув дурну і підлу душу:
 з рідним братом ворогує,
 ім"ям братовим торгує
 та шукає ласки в ката
 твар зрадливо-язиката.
 Плем"я зради та облуди -
 Хама, Каїна і Юди -
 задирає вгору носа,
 як нашкрыває доноса!

Де не глянь, раби й кретини -
 гурт двоногї скотини,
 що за зраду просить паші
 в сатанинського папаші.

Найглупіші між хахлами
 люблять туфту та реклами.
 Є нагода показати
 всім комплекцію пузату...

В дні святкові ці "артисти"
 всюди грають роль статистів:
 люблять ці пузаті діти
 у президії сидіти!

А "політики" дорослі -
 комунари доморослі -
 цим кретинам розумовим
 виголошують промови.

Це коритні висуванці,
 це гнилі пристосуванці.
 При ганебних рабських звичках
 ходять в білих рукавичках
 з повним ротом "откровений"
 підлабузних теревенів...
 Їх повнісінько в УНРаді
 на шутейшому параді.

Уночі, в машиннім лісі,
 під мелодію трансмісій,
 я пишу прохання Богу
 за хахлів, на глузд убогих...

Боже, Господи Єдиний,
дай хахлу життя Людини,
відверни від нас загрозу,
поверни хахлові розум:
дослужився він у долі
канчука, ярма, неволі,
був і буде сином блудним
та знаряддям сил облудних!

Землячки мої сучасні
у життю смішні й нещасні:
пруть, як рибка, дуже радо
на гачок брехні і зради.

Люди рабської удачі
з кволим розумом ледачим,
голова на глузд боліє, -
з мозку витекла "олія".

Зжалься, Боже, до УНРади:
дай для чину і поради
до Петлюрівського Сейма
генерала Маннергейма!

Дай братві "революційній"
розум лицарський Маціні,
дай партійній тульці голій
хист державницький де-Голя!

Вчись, унрадівські плебейці,
в цих зразкових європейців!
Викидайте геть з супряги
хвильових блатних "варягів"!

Як смачну державну рибу
/ще й петлюрівського трибу/,
вас ковтне живцем, без звука,
хвильова червона щука.

Боже, в мюнхенським притулку
урятуї державну тульку!
Тільки, рибонько місійна,
Ти ж потрібна на насіння!

Тебе, славно-пресловуту,
пустим ми в Дніпро-Слауту,
щоб, по цім скитальчій горі,
Ти плодилась в Чорнім Морі!

На кордонну загорожу
ми поставимо сторожу,
щоб у морі тая тулька
спромоглась державно булькати!

В бочці, в вигляді просільнім,
ти селянам - торт весільний:
в харчову нестачу гостру
стала люксом колгоспу!

Спец крутійського "дерзання"
в фарисейському казанні
тулька згадує з амвону,
поруч з "лицарем" червоним...

Боже Наш, на світі сущім
дай духовний хліб насущний
збанкрутованим "лінгвістам" -
мітрофорним хвильовістам!

Запали оте новітнє
хвильове безбожне сміття,
де хахлацькі кікімори
завели содом-гамору!
Може, шмаття угодівське -
губаржевське та гудівське -
в хвильовізмі правовірне,
криводушне, лицемірне,
із хахла в тяжку годину,
переродиться в Людину!

Запали й пусти по вітру
хвильову брехучу "мітру",
що без партії знудилась,
що в фунти переродилась!
Урятуй раба Єгора
з вічнобрешущого горя,
а найперше, - від нової,
від корости хвильової!

Як досвідчені фігляри,
кікімори в окулярах,
баранів своїх навчали
величати яничарів.

На трибуні, на амвоні,
у крутійському розгоні,
завертілись як машини
язики по три аршини.
Неможливо уторопать:
чи накачка агітпропа,
чи промова комісара,
чи шарманка на базарі.

Боже Наш, Творець Всевишній,
дай нам ще Остапа Вишню,
щоб правдиве слово чути,
а не хвеськиного шута.
Хай пузату твар людську
по - вишневому лікує,
бо нема селянам ради
в пазурах брехні і зради!
Хай з запалом тракториста
він поїздить разів триста
тяжким трактором сатири
по церковних дезертирах!

Наказало нам сумління
все приймать без скавуління:
смерть, тюрму, найважчий іспит...
бо який же з Богом діспут?
Біль, нудьга, душевна мука,
з найріднішими розлука,
чергові удари долі,
в поворот надії голі
та бурлацьке животіння -
все в руках у Провидіння!
Наш девіз: борись, небоже,
то й Господь тобі pomoже!

Будем Господа прохати
спромогтись на власну Хату.
В своїй Хаті - краща доля,
своя правда, сила й воля.

Замість сліз, плачу, прокльонів -
дух один, мечів мільйони!
В ім'я Батьківщини й Бога -
смерть в бою чи перемога!

З тим Іменням незабутнім
нас повів в святе майбутнє
стросм щільним і широким
дух соборного пророка.

Та борцям, на сміх і диво,
сміття шлях загородило,
бо набралось "дерзаній"
від вошивої Рязані.

Лико-лапотні Ілюшки
пожились на хахлушках,
розплодили комуністів,
хвильових та хвильовистів.

Обернулись ці "нащадки"
в плоть троянської "лошадки"
та дурман по самі вінця
наливають в українця.

Зграя зайд, рязанських клаптів,
суміш підтичок і лаптів,
плем"я від кози і цапа -
від хахлушки і кацапа,
що засмічує хижацько
нашу Націю Козацьку
в лопухах, в яру під глодом,
гідко-мішаним приплодом!

Прохачі шілінгів, центів -
"україонци" в сто процентів,
збіговисько аморальне,
крайове та "генеральне",
смітник мішаної крові,
комунари таборіві, -
через що вас пря лихая
не в Рязань, а в Київ пхає???

Ви змінляли тюрю з щами
на вареники з борщами,
а служили, як рязанці,
у червоній партизанці.
З українським комсомолом
наступали на комори,
брали в полон сало, м"ясо,
самогончик та ковбаси.
Брали все "патріотично",
і цілком "демократично",
пхала вас "революційність"
за червону "самостійність"!!!

Як "победу закрепілі",
ви шакалили в підпіллі...
Бувші сталінські шакали
те підпілля ошукали.

По баталії в коморах,
ви полізли в світ за море.
З нацкомунівськими псами
нині пхає вас те саме...

Як пройдисвіти бували,
 "зірки" з лоба поховали.
 І "підпільники" комірні
 вже УНРаді - "слуги вірні".

Їх брати-хажми вітають,
 за минуле не питають...
 Чи ж унрадівським телятам
 з "генеральним" розмовляти?!

Комнезамські "патріоти"
 "куркулям" закрили рота,
 бо свої червоні дулі
 до телят в мозки "задулі".

Мішанина духа й крові,
 яничарство таборове
 кубла змови і розламу, -
 пруть в державницьку рекламу!

Ці політгермафродити,
 "патріотики" корита,
 носії доносів, зради,
 стали проводом УНРаді!

Парадокс? Безглуздя? Диво?
 Таж в УНРаді все можливо:
 бідну, темну як махорка,
 ошукала барахолка!!!

Невігласики бездарні
 з "генеральним" солідарні,
 на відвагу слабуваті, -
 народились плазувати...

Щоб спитать його "величність",
 треба знять комусь безличність,
 кинуть мекання теляче
 до ячейок комсвинячих.

Ваш Санько уболіває,
 він сказав: "Людей немає!"
 Помилився ваш парнішка
 на вишиваних манішках.
 Вас попхнуть селянські діти
 до Рязані полетіти,
 давши старт у щось колінком,
 устромивши там пір'їнку...

Ще й прикажуть: "В путь-дорогу
к позабитому порогу
с балалаєчкою любимою
под красавцею рябиною
до Отчєства родново,
до содружєства блатново,
в мїр родних "благоуханїй"
от грязнїйших сарафанїй!
Расплодївшїся в Рязанї,
откажїтєсь от "дерзанїй" -
за дубїну не хватайтєсь...
ї счастлїво вимєтайтєсь!"

В лозовягїнському скїті
Бульдїн, Глїнїн та Нїкїтїн
розїклали лотерек
ярмаркових "прометеїв":
стос програм нового "НЕП-у",
просто купами "Вальдшнепи",
тон п"ятнадцять за прилавком
багряної "богуславки";
тут лежить брєхня моралї
з "Головної магістралї",
Тут і "Я" - кривава повїсть -
хвильова чекїстська "совїсть";
ось шкїрянки з "буйним вїтром",
ось лежать партїйнї мїтри,
ось штани борцїв червоних -
барахла на три вагони!

Ось вигукує Нїкїтїн:
"Продаю без волокїти
багрянї червонї квїти -
"Богуславку", "Буйний вїтер".
Все корисне та приємне
тут злилося невід"ємно.
"Богуславка", "Буйний вїтер" -
це сенсація для свїту,
це загїрний везерунок,
комсомолові дарунок, чарївна в життє путївка
в борг, на рати, за готївку.
Пїдрахуй, браток, тепєра:
скїльки в цих книжках паперу?!
Подаруй старєнїкїй Нєнїцї
обгорнути осєледцї!
Щоб та слава не погасла,
уважай на нашї гасла!
Обгорнувши сало, м"ясо -
взагалї поживу ласу -
цим папером поєтичним,
братє, будь патрїєтичним:
не спїши папїр виймати
в час командї "ТАК ТРИМАТИ!"
Что ж Ви, братїкї, глядїтє?
Не стєсняйтєсь, подходїтє!
Сомнєваєтєсь напрасно:
вєдь, бумага первокласна!"

Розіклався Бульдін з крамом:
 "Тут програми! Тут програми!
 Продаю на кілограми!
 Маю лантух резолюцій
 таборових революцій!
 Є наклад "Позицій наших",
 "Марш загірної параші",
 "Кишки й кендюх хвильовізма
 не бере ніяка клізма!"
 "Сон донощика-іщейки
 з багряної ком"ячейки".

Тут політика зразкова,
 діалектика брешкова,
 твори високохудожні,
 лозов"ягінські - рогожні!
 Твори виключно дешеві!
 Тут не місце баришеві:
 треба, братіки хороші,
 за папір вернути гроші;
 розповсюджуйте, читайте,
 твори в Бульдіна питайте,
 а папір, з мого старання,
 уживіть до підтирання!

"Всю оцю літературу
 я списав в макулатуру:
 занепав читацький попит,
 не оплачується клопіт,
 не беруть з причин відомих" -
 - Бульдін злий пішов додому,
 та, шукаючи розради,
 він побіг на Чорну Раду.

Наші мужі політичні
 узялись патріотично
 наробити мужикові
 якнайбільш хахлів зразкових.
 Як селян скомпромітуєм,
 ми тоді себе врятуєм:
 ми, мовляв, лише пристійні
 українці самостійні!

Треба це ясніш сказати
 нашій мелочі пузатій,
 бо вона цю справу зрушить,
 /вже в Америці ворушить!/
 /

Очолив цю чернь пикату
мітрофорний провокатор,
найпідступніший хахленко,
Дурналевський-Дурналенко.

Тоді Бульдін, Лозовягін
стануть в позу двох "варягів",
щоб в мозки хахлу-селепку
вбить свою рязанську клепку.

Хай крутне партійні жорна
Фітільовська рада чорна!
Там сидять надійні, спритні
крутії однокоритні...

Однокашники-багрянці,
дорогі чорнорадянці,
де я тут не повернуся,
все до рідного горнуся.
Найрідніший, як ніколи,
дух держателя Миколи,
дух мятежний Фітільова,
поза ним - сама полова.

Він подав модерні гасла:
"Більш кацапам сала й масла!
Всіх петлюрівців - до ями,
заодно із куркулями!"

Куркулі ж, йому на горе,
перейшли голготські гори,
зпід залізної куртени
подались до Аргентини.

Без вагання ставлять клізму
багряним та хвильовізму,
ухопились винятково
за лущню решетнякову.

"Треба силу шикувати
проти цих мужикуватих!...
Бульдін Кость у час критичний
зробить це "демократично".

Звідкіля у Костя сила?
Багряна блоха вкусила!
Хай кусати в неї вчиться
новобульдінська блощиця!

Від блошиного кусання
дух поперло до писання,
Кость купив кавалок місця
в багряних брехальних "Вістях".

Тож полинемо покірно
до блощиць та бліх загірних.
Там у мене спільність крові,
тяглість дідової мови!

Наш язик для всіх приятний,
он родной, обепонятний,
ісключітельно пригожій
в старобульдінской роґоже.
Солідарно, без обмана,
под шкірянкок Івана,
обнімітесь как братішкі
в дружбе чоботи й лаптішкі!

Здравствуй, міліє одумци,
багряние однодумци,
наше братское корито
вечной славою покрито!
Наше дело крепко, свято...
Навалісь сюда, ребята!
Здесь для вас новінок много:
вот промова Багряного,
звіт Миколи Степаненка,
рапортажі Сатаненка.

Есть приказ от тьоті Лушкі
замесіть в поход галушкі,
зарядіть іх в три гармати
і до боя "ТАК ТРИМАТИ!"
За подвоз мукі гречаной
персонально отвечаю...
Рімській будет мой подвозчик,
Грігоренко Юр - ізвозчик.

Друг Брешко Васіль Іванич,
наш "малиновий" керманіч,
пусть становітся бистрее
командіром батареі.
Дать наводчиков ідейних
із людішек безпартєних:
чтоби Лушка победіла,
дать пока отца Буділа!
А помощніком в наводке
/чтоб носіл папаше водку/
взять Гудовского - жокея,
как ідейного лакея.

Бил недавно Бульдін Костя
 в комсомоле, в ролі гостя.
 Ми ідьом с народом в ногу,
 в комнезаме, понемногу!
 Виступаєт Кривошейкін
 в багряной одной ячейке.
 На уклон опасно-правий
 всео вніманіє направіл.
 Обсуждая цель похода,
 к делу правільно подходіт:
 "Не давай несті Семьону
 наші красніє знамьона!
 Он в Канаде б'їот баклуші,
 он вождя не хочет слушать,
 самовольно бросіл сані
 яничарскіх предпісаній.
 Не моргнув партійним глазом,
 он в статях Івана смазал,
 подорвал брехальну базу,
 не покаялся ні разу!

Сєня, к нашему позору,
 прїнял позу ревізора
 нашей лінії авральной,
 всенародной, генеральной.
 Он безклассових героєв,
 яничаров гонорових,
 називает вражьей группой,
 как ідейно-дохлих трупов.
 Он безклассову ідею
 осмеял как бред-затею
 классохвальной статейкой,
 дав сатїрікам лазейку.

Вишла книжка - надднєспрянка
 "Камо прьош, дурна шкірянка?"
 Там цїтати слов Семьона -
 нож в партійніє знамьона!
 Там Івану, словно с мєха,
 свїщут в очі шпїлькі смєха
 на потєху мужічїщам...
 Гдє же культ вождя, дружїще???

Там наш вождь с своєю шкірянкою -
 словно баба-хуторянка...
 Только каркал по-вороньї,
 поглупей ещо Хавроньї!

Под знамьонамі родними
 перестроїться должны ми,
 развернуться по уставу
 і вопрос ребром поставіть!
 Пусть сімпатіков раззуем, -
 доллар-фунт мобілізуем,
 а вождя із етїх денег
 ми обуем і оденем!!!"

Хоть діскусія відкрилась,
 опозиція "накрилась":
 вождь-Іван рещїл почище -
 стукнул в столїк кулачіщем...
 Коль ячейка постановїт,
 то нічто не остановїт
 в мае будущего года
генерального похода!

Ми пока стоїм на старте,
 ізучїв поход по карте.
 Вождь-Іван, строїтель модний,
 смастерїл ковчег походний.
 Смастерїл довольно хїтро
 і назвал его "макітрой".
 В тот ковчег, із красной гліни,
 вождь всадїл свою "малїну".
 Героїчніє багрянци,
 дорогїє макїтранци,
 нас судьба сюда согнала,
 чтобы ждаты с ЦК сігнала!...
 Дед, бабуся, парень, дева -
 все: равненїє налево!!!
 І не будь я Бульдїн Костїк,
 коль сверну направо хвостїк!
 Оппозиція бастует,
 но "малїна" торжествует:
 разве снілось деду Ною
 стать находкой багряною?!

Ми в макітрі легіона
 под емблемой макогона,
 с барабанами, с речами,
 да с бляшаними мечами,
 да с Іваном Генсральним,
 да с Єгором Аморальним,
 да с кацапкою Аглаєй,
 да с чекістом Ніколаєм,
 да с полковницею Лушкой,
 да с газетним Малярुшкой,
 да с красавицею Галіной,
 да с Івановою "маліной",
 да с ветфєльдером Ульяновом,
 да с военним капеляном,
 да с кухаркою Євдокієй -
смело двінемся на Кієв!
 Укрєпівші тил і флангі,
 устремім свої фалангі
 под знамьона хвильовізма
 на форпост капіталізма...
 І на кліч партійной мітри,
 дружно вискочім с макітри
 перед вражьиі войскамі...
 за куркульськімі горшкамі!
 А как вистрєлім галушкі,
ляжет враг у ног Ванюшкі!!!

Наш Іван в шкірянке красной
 с речью виступіт прекрасной,
 без особих інцидєнтов
 станєт нашім Презідєнтом.

За чаплушку крєпкой віскі
 он уже составіл спіскі:
 всєй "маліне" дал с похмелья
 міністерські портфєлі.

Я заделаюсь міністром
 ілі обер-бургомістром...
 Бульдін Кость - большой дерзатель
 в багряной шпанє пузатой!

Я по званію - професор
і, прітом, с солідним весом:
со своєю собакою гончей
Академію окончіл.
С воскресенья до субботи
продаю свої роботи,
в ценах вечно уступаю,
но нікто не покупаєт,
говорят: "Смотреть занятно,
но ідея непонятна.
Смисл картин твоіх неясний,
старомодний, кіслоквасний."
Я художник - живописец
і немножко - мордописец.
Патріотов здесь не густо
оценить мойо іскуство.
Вот етюд: "Сапог і лапоть",
вот картинка: "Дай полапать!"
Здесь смеяться непрілічно,
надо мислить сімволічно!
Етот образ, безусловно,
не толкується дословно!
Ми ещо с родной Рязані
прісполнени дерзаній:
всьо, что можно, - мігом сцапать,
всьо, что нравітся, - полапать!"

Цей "художник" має клепку:
перелапав всіх селепків
в закапелках Аргентини
для партійної "картини".

Перелапує фахово
всяке сміттячко духове,
щоб запхать одного ранку
під іванову шкірянку.

Отакій-то Бульдін Костік,
зайда-ліс, рязанський хвостік
позбирав хаклацькі клапті
та плете партійні лапті.

Селянине, рідний брате,
сміття мусиш прибирати:
треба нафтою полити
та гарненько запалити!

Треба нам створити групу,
що змете сміття на купу.
З"їзд селян підпал ухвалить,
Решетняк... лише запалить!!!

Нігде, брате, правди діти -
буде здорово смердіти.
Хай горять хахлацькі шмати,
буде чхать рязанська мати!

Відбагряним, відбундючим
ми хахляччину смердючу:
як запалим купи бруду,
аж в Москві смердіти буде!

Треба виконати чесно
нашу місію почесну,
бо з хахлом пивця не звариш, -
він усім чортам - "товариш".

Маєм місію родинну:
із хахла зробить Людину:
як хахол цього не хоче,
то народ... рядно намоче!!!

Як не підуть брехоноси
до чужинців на доноси,
переможно із руїни
встане Мати-Україна!

ТАБОРОВА "МАЛІНА" ТА КОБИЛЯЧА ІНТУІЦІЯ.

Багряна червона течка -
 "дар" охтирського містечка,
 щоб підняти партійний галас,
 до Америки похалась.

Всі хахли біжать, як діти,
 з віскряками та привітом.
 Будуть нюхати півроку
 чад червоного "пророка".

Заспівала блудна пелька
 в підлабузних закапелках.
 Дух хахлячий пломеніє,
 а УНРада червоніє!

"Разрешіте громадянину
 зарубешной України,
 мне, Івану, весть беседу
 язиком родного деда!

Я, как зодчій нацкультури,
 пру хахлам в літературу,
 по заветам хвильовізма,
 мовну ступу москалізма.

В "Буйнім вітрі", в тьме пісаній,
 трі телегі слов с Рязані.
 "Буйний ветер" с красной билі
 сон надул рябой кобиле.

Завелі, мехнув хвостами,
 разговор гнедіє дами:
 "На конюшню с доброй пашей
 до рябой кобили нашої
 журналіста два явілісь -
 Андрієвскій, Кошелівець.
 Существом своїх інтенцій
 добівалісь компетенцій
 для критическіх сужденій
 із кобиліх сновіденій.
 Вєдь, нуждаліся в совете:
 как смотреть на "Буйний ветер"?
 За совет - цена любая...
 Виручай, сестра рябая!
 Разложівші, словно ноти,
 два солідніє блокноти,
 те іванови вассалі
 сон кобили записалі.
 Полетелі как на крильях
 с консультації кобилеєй
 закатіть публічний мітінг
 в честь "маліни" іменітой.

Настрочив дліною по метру
 две рецензії до "ветру",
 оба селі, в вечер лунний,
 обсудить вопрос за клуней...
 На собранї доложілі
 таборовим старожілам,
 под "маліновіє" вздохі,
 что роман - краса епохі...

• Поучал большой достойник -
 таборовий самостойник:
 "Не крутіть механизма
 от ліхово шовінізма!

Уверяю всех Білінських -
 сянських, кієвських, волинських:
 к вашим мукам і несчастьям
 люд російській неприємен!

С України шкуру дралі
 лишь царі да генерали.
 Москалі просілі хлеба,
 а стрелялі, просто, в небо.

Хоть сейчас оні с мечамі,
 завтра - в церкві со свечамі.
 Говорят хахлу за часм:
 "За царей не отвечаєм"!

Я, Іван, Глава УНРади,
 рвусь от грусті і отради:
 наш успех врага смущает,
 наші кадри похищают!

Ми как сіроти осталісь:
 два товарища "смоталісь"
 к амбасадам большевіцкім -
 Омельяненко с Вербіцкім...

Как блатная в песне Мурка,
 два хахла довольно юркіх
 всю "маліну" одурілі,
 в КГБ зашухерілі!

Еті два уердепісти,
 наші верніє службісти,
 от Івана отвернулісь
 і "на родіну" вернулісь.

"Долг" служебний їх отпавіл,
 вся "маліна" носіт траур:
 оборвалась с німі дружба...
 ведь, на первом плане - "служба"!

По заветам ільічовим -
 служба партії Хрущова,
 для партійних малоросов -
 непонятна цепь вопросов:
 не прішлют-лі вновь шпіона
 в комендантскаго Леґіона?
 І какой сексот "потешіт"
 ДОБРУС наш "осіротевшіи"?
 Не захочет-лі с УНРади,
 на поклон к Верховной Раде,
 наша фракція "смотаться",
 а с вітвіцкімі расстаться?

Я готов в заклад забіться --
 перебежка углубіться:
 наші кадри, с доброй волі,
 шліфовалісь в комсомоле!

Хоть поступок скверноватий,
 в том оні невіновати:
 мудрий іщет путь вернее -
 жіть ползгче і жірнее!

Кто преступнімі руками
 в наші кадри бросіт камень?
 Надо с молодості ранней
 лезть в советскіе дворяне!!!

Ведь, друзья, і мне пріятно,
 по трудах невероятных,
 стать для счастья України
 таборовим дворяніном!

Землякі, колеґі, братья,
 как люблю долари брать Я:
 не піватно-даровіе,
 а вот Ваші трудовіе!"

Баґряним потрібно жерти...
 Хай хахли складуть пожертви,
 хай складається причина
 на годівлю "дворянина"!

Друг чекістів-душогубів
 чернь хахлацьку приголубив...
 Кров Петлюри надаремно
пролилась за "під"яремних"!

Криводушні "під"яремні"
 узялись уперто й ревно
 розсівати в вільнім світі
 дух-дурман комуноквітів.

Тут хахляччина спроможна
 жити весело й заможна.
 Грають їй найпершу скрипку
 Фітільов, Микола Скрипник.

Цих везе малий драконик,
 багряний троянський коник.
 І раби чужого лона
 братовбивцям б"ють поклони.

Переїмати моду ласі :
 наші мавпи-невігласи,
 та хапають, наче риба,
 на гачку свою погибель.
 "Люди знаючі казали:
 хвильові лише дерзали!
 Не святий Петро в Совітів
 був для нас нарком освіти!"

У екзильних унтерменшів
 Захід зрадництва не зменшив:
 пруть назад хахли-свинота
 до червоного болота!!!

Так хахол тобі "віддячив",
 Батьку Симоне-Вояче!
 Чи за цього невігласа
 кров твоя свята лилася?

Твоїм прапором гандлюють,
 Твоїм Ім"ям спекулюють,
 а УНРада йде, попросту,
 на поклони до колгоспу...

Бідна Матінко-Вкраїно,
 жертва зради і руїни,
 в пазурах хахлацьких "рацій" -
 найнещасніша із націй!!!

СЕЛЯНСЬКЕ СЛОВО

про останніх могиканів української державности.

Почесний обов'язок кожного українського патріота - це сумлінна підтримка нашої Святої Української Автокефальної Православної Церкви в її шляхетній місії плекання в нашому народі освячених віками українських національних традицій та в надхненних молитвах за тих знедолених синів своїх, що в збройній боротьбі з безбожним ворогом, за визволення народу й Церкви Христової з неволі й наруги, жертвенно віддали і продовжують віддавати своє життя.

Старша генерація народу українського, вояки та старшини Армії УНР, поступово відходять у потойбічний світ, в якому ніколи вже не побачать своєї рідної Батьківщини-України, вільної і самостійної, побожної і заможної у блакитно-золотому сяйві своїх національних святощів, Тризуба й Хреста, у Божественій красі чарівної мелодії традиційного, вечернього дзвону.

Холодна свідомість цієї фатальної неминучости наповнює душі живих ще бойових побратимів Симона Петлюри темним жахом безнадійности та пекучим жалем за успішно розпочату, але трагічно незакінчену національно-визвольну, державну й церковну справу.

Всемогутня рука Божого Провидіння, що керує законами існування живих істот, поволі але безупинно, скреслює їхні імена з строкатих сторінок Книги Земного Буття. Так є, бо так мусить бути: старе відмирає, молоде народжується. На зміну старим заслуженим воякам приходить молода генерація, яка продовжуватиме національно-визвольну та духово-культурну місію українського народу на теренах вільного світу.

Але ми не можемо обійти мовчанкою старих героїв, вояків-ідеалістів, будівничих і оборонців самостійної держави, які у збройній боротьбі за волю свого народу склали на вівтар Батьківщини найбільшу в світі, ні з чим не порівняну жертву. Вони - совість українського народу, вони - наша національна гордість і слава! Але, на превеликий жаль, не всі! І в ім'я історичної правди мусимо про це сказати чесно, не допускаючись фарисейської демагогії.

Я особисто знаю таких українських старшин, що тяжко повірити, що вони були старшинами Армії УНР... Але це факт: зкомунізовані й здекласовані політичні анальфабети!

Зате решта, переважаюча більшість старшин і вояків, - це високоідейна лицарська когорта, яка й досі достойно тримає в руках вояцький Прапор свого незабутнього Вождя і Батька, Героя і Мученика, Симона Васильовича, у всій його

велично-шляхетній чистоті. Це, здебільшого, учасники й звитяжці надлюдських труднощів Зимового Походу, останні могікани української державности, живі спадкоємці державних традицій наших славних гетьманів, прапороносці старокозацької лицарської слави, незламні герої духа й меча.

Для наступних поколінь їхня пам'ять, разом із славою залізних лицарів Крут і Базару, назавжди залишається урочистою і священною.

Молимо Всевишнього для цих живих героїв протягти віку до повороту у вільну й самостійну, омріяну й оспівану нами, Батьківщину-Україну, для визволення якої вони не пошкодували ні молодости, ні сил, ні крові, ні життя. А на такий подвиг можуть спромогтись лише щирі патріоти-самостіники, шляхетні ідеалісти, справжні герої.

І ми, значно молодша, зпідсоветська генерація, що закінчила советські вищі школи, пережила два страшних голоди, перетривала жахливий терор російсько-большевицького окупаційного бандитизму, зазнала пекельних моральних мук від безприкладної у своїй дикості великоросійсько-шовіністичної національної дискримінації, - ми геройський подвиг Лицарів Зимового Походу до глибини душі відчуваємо, гідно шануємо та високо цінімо, особливо на тлі нашого відвічного прокляття - української отаманії, що в засаді не визнає ніякої дисципліни й субординації та породжує найгірші руїнницькі явища: анархію, безвідповідальність, неорганізованість, продажність, братовбивство, до національної зради включно.

З почуття пошани до мертвих і живих героїв Зимового Походу, до їхньої безкорисливої лицарської жертвености, до класично-високої військової дисципліни /в умовах надлюдських труднощів/ цих останніх могіканів української державности, - мені, як майстрові українського селянського слова, припала честь цих, здебільшого, незнаних світові героїв згадати у своїй віршованій, короткій і стислій, національно-визвольній молитві.

Спаси, Господи, й помилуй
нашу Батьківщину милу:
всіх братів по крові й вірі
в тюрмах, каторгах в Сибірі;
всіх, що ходять на припоні
у кріпаччині червоній;
всіх, колись в ярмо закутих,
що терплять екзиль-покуту;
все селянство наше хвальне,
всіх Владик автокефальних,
все достойництво духове,
всю еліту наукову;

всю живу в чужих країнах
совість, гідність України -
чесний, жертвений і славний
рід козацький православний,
Батька Симона вояцтво,
що в боях з часів юнацтва
до останніх сил держало
Прапор Вільної Держави!

Щоб обличчям в грязь не власти,
захисти їх від напасти,
а найперше, від спадкових
всеросійських смердякових,
від московських сатаністів,
від українських комуністів,
від червоних партизанів,
від тутешніх комнезамів,
від хахлацької підлоти,
від партійної голоти,
від продажних сервілістів,
від усіх соціялістів,
від донощика-іщейки
з багряної ком"ячейки!

Рідна Батьківщино-Ненько,
вояків своїх стареньких -
хрестоносних ветеранів
хворих, знівечених, в ранах,
інтернованих і гнаних,
славнозвісних і незнаних,
покалічених, убогих -
пом"яни в молитвах Богу!

СЕЛЯНСЬКЕ СЛОВО

братерської науки до української громадсько-політичної
верстви, а насамперед, до малих і більших "редакторів",
"професорів" та "магістрів", на чужині в розсіянні суцях.

Лайдака в Господа
в великому боргу,
рабу недбалому
Всевишній не pomoже...
Отож і маємо
скитальщину й нудьгу,
та долю наймита -
усе по волі Божій!

З рабів-безбатченків
глузує доля зла,
вітає гумором
дошкульної напасти:
в руках редактора -
сміттярка і мітла,
магістр в фармера
найнявся свині пасти.

Свинячу "братію"
стеріг, плекав і пас,
на цім становищі
усіх заткнув за пасок.
Магістр в фармера -
зразковий свинопас,
Йому як старшому
прислужує підпасок.

Підпаска бідного
магістр-пастух ганя,
приємно владю
над старцем козирнути:
"Дивись, професоре,
в картоплю пре свиня!
Отож наказую
побігти й завернути!"

"Професор" бігає,
ганьба пече вогнем,
тікати вирішив
із фарми хоч в Аляску...
Кляне Америку,
магістра і свиней,
і демократію
за цю свинячу ласку.

Івалтовно скаржаться
освічені брати,
що їх знехтовано
в чужім байдужім світі...
Не вмiли, братики,
Державу зберегти -
пасіть свиней
та порпайтесь у смітті!

Свій край ви любите
за чаркою в піснях,
бо де ж були
"професори" й "магістри",
коли під Крутами
п"янюща матросня
переколала
молоденьких гімназистів???

Робили вистави,
вiшались гопакон,
сивуху славили,
вклонялися ковбасам.
Чи ж їм з рушницею
ставати вояком?
На те покликана
"селянська сіра маса"!

В глухій провінції,
по чарці та гульні,
співав їм казочку
"союзний" самоварчик.
Що їм, Господи,
змагання визвольні?
Вони змагалися
за течку й гонорарчик!

Нижню "вищости"
дивилася на все
еліта повітового містечка.
Магістрам снилося:
Денікіні їм несе
у лапті білому
мандат міністра
й тежку!

Ви волю, братіки,
не здатні шанувать,
державний змаг
нічого вам не значить.
Чи не тому
повинні догнивать
живцем на смітнику
під рохкання свиняче?!

Ви в світі вільному
і дома - наймити,
бо банді лапотній
здали свій край багатий...
Та як же, Господи,
ледачим помогти?
Самі собі
не хочуть помагати!

Торгують Правдою
та іменем Творця
червоні книжники
з церковного амвону.
Коли ж радітимуть
плугатарські серця
красі Божественій
Софіївського дзвону?!

Раби-поклонники
найбільш чужих святинь,
жили в екзотиці -
гопак, матня, сап"янці...
Ні, вам не снилися
ні вінницька Катинь,
ні кров катованих
в підвалах на Луб"янці!

Під бурю оплесків
запасці та матні,
ти в стані рабському
заснув, хахлацький світе!
"Професор" молитесь
червоній сатані:
це той "заслужений"
Махно-протопресвітер!

Тупі аматори
бляшаного меча,
хахли-політики
із розумом телячим,
"Хреста і Тризуба"
читають і мовчать...
Кретини думати
нездібні і ледачі!

Читає в День Державности
 "професор" таборів
 м а р т и р о л о г і ю
 Омелькам та Параскам.
 А хтось запитує:
 "Та що це він, здурів?
 Хіба ж здобудемо
 державність на поразках?"

"Професор" блискає
 "модерністю" ідей
 з запальним вигуком
 про нашу перемогу...
 Поправді сказано:
 освіта від людей,
 а розум змалечку -
 це дар святий від Бога!

Хахли-аматори
 команди й головства,
 хочби й під лаптями
 червоної Рязані.
 Пішла амбітніша
 освічена верства
 шукати в ворога
 кар"єри і "дерзаний".

Втікли до Заходу
 ховаючи грішки,
 вассали зрадників,
 "політики" сліпенькі:
 напівпрофесори,
 редактори гришки,
 гудовські, дивничі,
 будили, голубенки.

Сімейка гаспидська
 амбітних яничар
 прониклась глибоко
 ганебною метою:
 чекіста-каїна
 героєм велича,
 годує націю
 комуно-блекотою.

Неначе кесарю,
 чекісту-сатані,
 як раб вклоняється
 сектантик "достославний",
 напівпрофесорик
 із совістю свині,
 брутално висміявши
 віру православну.

У "Вістях" ульмівських
писав цей "ворожбит",
що пса чекістського
цілує ласка Бога...
Ось як вмудрилася
кубло собі зробить
в кутку церковному
оця безбожна погань!

Що скаже в відповідь
побожний люд в краю
на зміст газетного
безбожницького герцю?...
Нехай редакція
забуде пуп в "раю",
нехай Будилові
присниться "В"язка перцю"!

Хахли за вдачею -
для себе вороги:
знаряддя Каїна
в безбожнім хвильовізмі...
Звільни їх, Господи,
з скитальчої нудьги,
а рідних - з каторги
в тяжкім ярмі залізім!

Жонглює пасткою
червоний лютий кат,
шукає "родіна"
своїх рабів недавніх...
Навчи нас, Господи,
по-лицарськи плекать
подобу Божеську
та честь Національну!

Туманом-мрякою
пливе нудьга років,
та плем"я Симона
у вірі непохитне:
брєнить надіями
молитва вояків
за Тризуб, Хрест,
за Стяг жовтоблакитний.

Ні, дух державницький
в Народі ще не вмер,
на варту Нації
мазепинців поставив!
Душа Отамана
літає до Бендер,
готує з Гетьманом
реванш коло Полтави!...

Не може влєжати
 спокійно у труні,
 якщо шеблюкою
 Москві не ввалить здачі!
 Такий неписаний
 закон у старині,
 така традиція,
 така козацька вдача!

Вона освячує
 надію на дітей,
 в руках у молоді -
 судьба всього народу.
 І, може, з"явиться
 блакитний Прометей,
 що з неба винесе
 святий вогонь Свободи!

Тоді нащадочки
 від міста і села,
 мільйони українців
 посполитих,
 ретельно вчитимуть
 науку Василя -
 Апостола, Вождя,
 Митрополита!

Усім тим діточкам -
 пошана і хвала
 в майбутнім Лицарстві,
 могутнім і шляхетнім.
 Зітре історія
 з буття сліди хахла,
 а Юду з Каїном
 замкне у хамське гетто.

Пора "професорам",
 "магістрам" скористать
 всі пільги й вигоди
 у згаданім притулку...
 Наш рід плугатарський,
 по щирості, - простак;
 нехай вже вибачить
 амбітна, вчена тулька!

СЕЛЯНСЬКЕ СЛОВО

до американсько-малоросійських невігласів у збірній особі пародійного осла з кличкою "Микита-лис", що попав під егіду "революційно-демократичних" хахлів-хвильовістів.

В багряній сімейці згода...
 Слава, грус, віват, салям!
 Там за честь московська мода -
 розкуркулення селян!

Гей, панове, невігласи,
 "Лис-Микита", "Вісті" й Ко,
 ви взяли селянську класу
 бити сталінським кійком!

Є на світі бідна кляча,
 карлик фарби і пера.
 Ця дрібна душа осляча
 тьму червону підпира.

Нагло кидаються в очі
 модні ослики "дерзань",
 що наслідують охоче
 багрянівський комнезам.

Переїмати моду ласі,
 та цікаво: звідкіля?
 Напосілись невігласи
 добивати "куркуля"!

Невіглас у чині й слові
 на титулі помиливсь:
 як належитья ослові,
 зве себе "Микита-лис".

Лис - тварина хитромудра,
 любить курячий гарем.
 Наш осел - дурна лахудра,
 їсть соломи оберем!

В багряній червоній кобрі
 він добродія вбача...
 Що сказати, люди добрі,
 про такого шмаркача???

Голова на глузд боліє,
 бо осел таки - не лис,
 з мозку витекла олія,
 в ньому черви завелись!!!

Кажуть, лисий та кирпатий
 марксо-ленінський удав,
 щоб дурних хахлів приспати,
 хвильовістів оправдав.

Паперовий "Лис-Микита" -
 найдурніший хвильовіст!
 Чи не сам Хрущов Микита
 його смикає за хвіст?

За хвостом осячих "лисів"
 заховався Сатана!
 Хто не зна, що Каїн лисий
селянина розпина?

Провокатор довгорукий
 має тайного посла,
 позича у нього руки,
 ними смикає осла.

Загляда, як курка в просо,
 в багрянівський комнезам
 та на спілку з малоросом
 пха осялку до "дерзань".

Багрянина дуже ласа
 прикидатись дурачком:
 розхвалила невігласа
 з комнезамівським дрючком.

Прийде час, і малоросів -
 політичних шмаркачів,
 запитають про доноси
 на селянських діячів.

Гей, брати, хрущовські менші,
 в тім числі й "Микита-лис",
 як до темних унтерменшів
 шлемо вам повчальний лист,
 вам, лакеям душоубів -
 яничар з КП/б/У!
 Слава Доленкові й Бульбі,
 героїчній СВУ!

СЕЛЯНСЬКЕ СЛОВО

про радянське поетичне бидло або почесну малоросійську скотинку в ролі сучасного найновішого московського яничарства хахлацького походження, в Україні сущого, брешущого, плазуючого й ремигаючого.

Визволь, Господи, опришків -
бажанів, тичин, малишків,
комедійних гнатів юрок,
рильських, смоличів, сосюрок,
гончарів з корнійчуками,
що лежать під личаками,
яничарів-фанфаронів,
з лап червоних фараонів.

В "старшобратської" частинки -
це почесний рід скотинки:
їсть він ленінську макуху,
робить гній та п"є сивуху;
з літгазетної комірки
лає тризус, хвалить "зірку",
козирає "старшим" братом,
захища "союзні" ґрати,
з москалями дме на спілку
в переяславську сопілку,
вихваляє як Мессію
"Неделімую Россію".

Коли чхне червона "мекка",
бидло це надхненно мека;
по бреханні, серед гаю
на курорті, ремигає.
Як шумить московська "ліпа",
бидло це очима кліпа
в бік кремлівського босюри...
"Слава!" - Смоличу й Сосюрі.

Пруть як пси оці "колеги"
за московською "телегой"
рабсько-шкурницьким алюром,
щоб спяплюжити Петлюру...

Знають лірики радянські
про кривавий жах крутянський,
знають добре вражі шкури
як кривавився Батурич,
як прощалась з рідним степом
шабля гетьмана Мазепи;
цим рабам чужих утопій
знана слава Конотопу...

Знають як робили голод
 "старший брат" та "серп і молот",
 як московські каннібали
 про голодну смерть подбали.

Знають як на суд нікчемний
 потягли славетних вчених,
 що взяли урвать сваволю
 "старшобратній" банді голій.

Знають як в лиху годину
 їхній вчитель-друг загинув,
 скарб-талант Микола Зеров,
 в пеклі лапотних мізерій.

Знають як те слово рідне,
 вкрай обрізане і бідне,
 так распачливо і слізю
 стогне в смітті москалізмів.

Знають як Валуєв знову
 викида із школи мову,
 як Москва злодійкувата
 стала душу грабувати.

Знають дечого багато
 та даремно вимагати:
 щоб хахлові краще жити,
 можна й чортові служити!

Зглянься, Боже, світлим зором,
 скинь з хахлів пекельний сором,
 щоб не гнав чабан російський
 череду малоросійську!

Співчуваємо зразковій
 череді рабів Суркова,
 бо скотинка ця негожа,
 все ж таки, - створіння Боже!

Науча Святе Писання,
 що в блаженстві душ - Осанна.
 Муж блаженний, мов дитинку,
 навіть милує скотинку.

Хто ж у нас, читачу друже,
 буде тим Блаженим Мужем,
 що зведе чей скот хахлацький
 на лужок старокозацький?

Хай летить у "рай" микитин
вітер-шквал жовтоблакитний,
хай письменникам поважним
він продме мозки продажні.

Струм мазепинського вітру
дасть свіженького повітря
у мозки, в мораль, в поеми
яничарської богеми.

Хай мине іх вух облуда,
хай спаде з очей полуда,
хай вони з наступним роком
хоч одним прозріли оком!

Може, ця /тепер хрущовська/
поетична грязь московська
перестане клянчить паші
у кирпатого папаші.

З слова Гетьмана-Пророка
підє скот правдивим кроком,
переродиться в Людину,
а Народ - в одну родину.

Він наверне цю набридлу
череду сліпого бидла,
як Мойсей своїх юдеїв,
в чесних лицарів Ідеї.

Він ік давно чекає:
бажанів з корнійчуками...
Поведе продажну касту
на лужок мазепин пасти.

Дочека червона "мекка"
на ченців Мельхіседека,
бо в "республіці" ляльковій
є сини залізнякові.

І "воскреснуть" з злої волі
Книш, Божко, Зелений, Голий,
і Махна строката згряя,
жах анархії й безправ"я.

Щоб уникнути анархій,
дай нам, Господи, Монарха
української породи,
Батька рідного народу!

Меценат краси і сили,
Гетьман-Батько, Прапор-Символ,
тронне втілення Держави,
Рубікон Москві й Варшаві,
Вождь спадковий, незамінний,
в синьосонячнім промінні
Володар вінця-корони,
Він -- найвища оборона.

Жах руїнних отаманій,
Україні притаманний,
збірний юда, хам і каїн, -
під Монархом замовкає.

Лиш Монарх у силі стати
Всенароднім Маєстатом
та вказати на розпутті
булавою шлях в майбутнє!

Коронований преславним
Патріархом Православним,
стане Сторожем сумління
українським поколінням.

До ласкавого відому редакцій українських демократичних часописів.

З доброї волі автора "Антикомуністичного Селянського Маніфесту" Максима Григоровича Решетняка, мають почесне право, як особливий гоноровий привілей, цей твір передрукувати й видрукувані примірники пустити в продаж, наступні демократичні часописи:

1. "Хрест і Тризуб" - /редактор о.Ігор Губаржевський/,
2. "Українські Вісті" - / орган УРДП/,
3. "Український Прометей" - / орган УРДП/,
4. "Мета" - / орган УНДС/.

Для організації справи кольпортажу "Антикомуністичного Селянського Маніфесту", по всіх осередках поселення українців, потрібно створити кольпортажні бригади. З метою ідейного і оперативного керівництва діяльністю цих бригад конче потрібно зформувати спеціальний Комітет Сприяння з наших видатних советознавців та з заслужених місіонерів хвильовізму, а саме: Пана письменника І.П.Багряного, Пана професора Ю.Бойка, Пана професора П.Голубенка, Пана професора К.Бульдіна, Пана редактора В.І.Гришка, Пана редактора М.Степаненка, Пана редактора М.А.Лівицького. А на Голову Комітету Сприяння у справах популяризації й кольпортажу "Антикомуністичного Селянського Маніфесту" найкраще підходить кандидатура Високодостойного протопресвітера-професора всечесного отця Ігоря Губаржевського. А обовязки відповідального секретаря дуже добре виконає Пан доктор Хробак.

Увесь повністю прибуток від продажу примірників передрукованого твору має піти до скарбниці видавничих фондів на розбудову вищезгаданих демократичних часописів. Автор висловлює особисте побажання, щоб шановні редакції "Хреста й Тризуба", "Українських Вістей", "Українського Прометей" та "Мети" дещо з прибутків від продажу "А.С.М." уділили б трохи й своєму селянському братові, "Українському Селянинові", з почуття журналістичної солідарности, згідно з братньою традицією: свій - своєму!

По закінченню кольпортажу "Антикомуністичного Селянського Маніфесту", автор, дядько Максим Григорович Решетняк, матиме за милу приємність завітати до Комітету Сприяння "А.С.М.", щоб кожному членові Комітету зокрема висловити особисто почуття подяки й признання.

Це буде тим більш приємно, що автор Максим Решетняк із членами проєктованого Комітету Сприяння /за винятком Голови/ особисто не знайомий. А таке знайомство було б вельми корисне для обох сторін для узгоднення поглядів в ділянці советознавства шляхом прямої безпосередньої дружньої дискусії.

Дядько Максим Григорович вважає / і то цілком слушно й правильно/, що вищезгадані високодостойні Панове, які складають Комітет Сприяння "А.С.М.", були б дуже раді обмінятися думками і вражіннями з автором дядьком Максимом на спільній дружній товариській зустрічі.

Ми думаємо, що така несподівана дружня зустріч була б дуже зворушлива і почалась би спонтанним хоровим співом "Многая літа" на честь дядька Максима.

А обмін думками та вражіннями між членами Комітету Сприяння та дядьком Максимом Решетняком був би дуже одухотвореним, активним і темпераментним і відбувся б з виключно високим емоціональним піднесенням, в атмосфері сконсолідованої державно-творчої напруги, особливо з боку членів Комітету Сприяння на чолі з його Головою.

За книжку "Камо грядеші...", за "П"ятий Універсал", за "Антикомуністичний Селянський Маніфест" ті доброзичливо наставлені до нього Панове / особливо Пан доктор Хробак/, просто, носили б дядька Максима на руках!

Така зустріч поважних громадсько-політичних і наукових діячів із чільним представником українського гумору й сатири безумовно розбурхала б нашу сонну, байдужу до політики й советознавства, заробітчанську громадськість.

Така зустріч обов'язково відбудеться, якщо всі чотири згадані редакції передрукують і випродають "Маніфест" у загальній кількості, не меншій як десять тисяч примірників.

Отже, за зустріч на "найвищому рівні"!

Англія, Брадфорд.

М.В. Кропива.

XI. Довідкові джерела
до
"АНТИКОМУНІСТИЧНОГО СЕЛЯНСЬКОГО
МАНІФЕСТУ".

Г. РИЛЬСЬКИЙ, СОСЮРА І ЮРА ПРО НАС.

/ "Місія України", серпень-вересень 1958, стор.22/.

"Бід редакції:

Чи пригадуєте Ви, шановний читачу, випадки, коли б советські газети лаяли українську еміграцію за те, що вона має завеликі впливи на політичні кола Заходу? Ми про такі випадки з часів нашого побуту в ССРСР не пригадуємо. І коли сьогодні комуністичні борзописці в поневоленій Україні пишуть і публікують в советських газетах величезні статті такого роду, то це є з одного боку красномовним свідомством успіхів української політичної еміграції, а з другого боку свідчення того, що ці успіхи стали відомі широким колам українського народу на Батьківщині і були там сприйняті з захопленням. Комуністична преса вже не спроможна замовчувати ці успіхи і примушена про них писати. І вона пише про них по-своєму.

В організованому українською політичною еміграцією в січні 1958 р. святкуванні 40-ої річниці Української Народньої Республіки взяли активну участь члени американського конгресу і сенату, видатні американські політичні діячі, а в Канаді сам прем'єр-міністр Діфенбейкер. Над урядовими будинками Нью-Йорку та інших американських міст 22-го січня 1958 р. повівали блакитно-жовті прапори.

До якої міри ці події сквилювали вислужників Москви, це видно з величезної статті "Заупокійні торжества", яка появилася в газеті "Радянська Україна" і була передрукована жалюгідною газеткою "За повернення на Батьківщину", яку Москва видає українською мовою в окупованій нею частині Берліну. Автори статті: Максим Рильський, Володимир Сосюра і Гнат Юра. Нижче ми передруковуємо, зберігаючи советську ортографію, уривки з цієї статті за московською шматом "За повернення на Батьківщину" ч.18 /208/ за лютий 1958 р. Ось що пишуть зрадники українського народу про двохмільйонову еміграцію на Заході.

"Українські націоналістично-буржуазні блазні на еміграції зчинили неабиякий галас з приводу чергової своєї витівки -- відзначення "ювілею" контрреволюційного режиму... Це не могло викликати у нас якогось особливого здивування. Проте дещо незвичайною видалася нам та запопадливість, з якою включалися в заупокійні торжества буржуазно-націоналістичного наброду з української еміграції американські офіційні особи.

Збіговисько політичних мерців у Нью-Йорку вшанував своєю присутністю сам мер міста п.Вагнер. Навіть більше, п.Вагнер знайшов за можливе виступити перед тіннями минулого з гарячою промовою. Губернатор штату Нью-Йорк п.Гарріман надіслав зборищу спеціальне послання, в якому проголошував встановлення "дня України"! Нарешті, в цю нікчемну метушню на націоналістичному смітнику вирішив включитися, знехтувавши свою честь високого державного органу, і конгрес США: члени палати представників 22 січня перед по-

чатком засідання прочитали молитву "За свободу України і всіх поневолених народів за залізною завісою"!

"Не побажав у ці дні відстати від державних мужів Сполучених Штатів і прем'єр-міністрів Канади п.Діфенбейкер. Його, виявляється, теж дуже непокоїть доля українського народу. Про це він повідомив у своїй промові, виголошеній у Вінніпегу на збіговиську реакційної націоналістичної організації так званої КҮК /Канадський український комітет/. При цьому, п.Діфенбейкер застеріг, що виступає він не тільки від свого імені: доля українського народу, мовляв, "непокоїть весь вільний світ"...

"Ми не можемо доконче твердити, якими саме міркуваннями керувався п.Діфенбейкер, коли приймав рішення виступити із згаданою вище промовою...Та як би там не було, але п.Діфенбейкер взяв на себе не тільки невдячне, але і безнадійне завдання...Хто воліє робити це - хай робить: вольному воля. Але коли до цього вдаються офіційні особи, державні діячі, навіть конгрес США, а до того ще широко й помпезно адішучи свої невиблагиві смаки і темні політичні симпатії, це вже має присмак умисної провокаційності".

Підписано: Максим Рильський,
Володимир Сосюра,
Гнат Юра.

2. Н.Ізюмський. ЗАСЛІПЛЕНІСТЬ.

/"Український селянин", січень 1954/.

"Хто був Хвильовий? Він був фанатичним революціонером-комуністом, один час навіть чекістом" /Орган УРДП - "Наша боротьба" ч.3, 1946 р., ст. 56-57/.

Усі хвильовісти в своїй засліпленості глибоко переконані, що вся молодь на Батьківщині належить їм, що вона являє собою їхні кадри і що досить хвильовістам повернутись з еміграції та вигукнути гасла Хвильового, - як вся та молодь запалиться полум'ям хвильовізму і стане грізною лавою на боротьбу за ідеї Хвильового. /А що саме являють собою комуністичні ідеї в голові чекіста, - говорити не потрібно. Це кожний з нас уявляє!/.

НАШ НАРОД - ПРОТИ "ХВИЛЬОВИМ"!

Щоб зрозуміти, якою дивовижною є ця засліпленість, - треба почитати не тільки хвильовістські статті, в яких глорифікується Хвильового /Н.Сітілєва/, але й статті: "2x2=4" і "Дніпро впадає в Чорне море". Ця засліпленість є така велика, що і пересічні хвильовісти, і їхні "передові" не в стані навіть замислитися над явищем масового виходу з УРДП тієї еміграційної молоді, національну свідомість якої хвильовісти завжди називають наслідком "ренесансу", на чолі якого ніби стояв Хвильовий. Вони не звертають уваги на те, що ця молодь кидає хвильовістську УРДП і стає її жорстоким і непримиренним ворогом з одних і тих причин, а саме: з ненависти до Хвильового і хвильовізму. Разом з тим хвильовістські "передові" не в стані замислитись і над тим, що вороже

наставлення до хвильовізму молоді на еміграції є фактом, який стверджує другий для хвильовістів грізний факт: існування такого самого наставлення молоді до хвильовізму і на БАТЬКІВЩИНІ. Отже, хвильовістські "передові" не можуть зрозуміти, що по ворожому наставленню до хвильовізму еміграційної молоді можна визначити й настановлення всієї молоді на Батьківщині, як по краплі води - по її якості й хемічній властивості - можна точно визначити якість і хемічну властивість всієї маси води великого водосховища, з якого ту краплю взято.

В своїй засліпленості хвильовісти ніяк не можуть зрозуміти ще й того, що Хвильовий, як комуніст /а це - перш за все!/, користуватися пошаною й любов'ю ніколи не буде, бо ненависть до комуністів і чекістів в масі українського народу давно набула апокаліптичного вигляду, хоч хвильовістський "філософ" Аро й називає націонал-комунізм - не шкідливим! /Укр.Вісті ч.66, 19 серпня 1954 р. - "Безприкладний пакт"/.

Нарешті, в своїй засліпленості хвильовісти та їхні "передові" не можуть зрозуміти ще й того, що серед мас українського народу Хвильовий, з його страшним чекістським минулим, не може користуватись авторитетом і пошаною так само, як не міг би ними користуватися на якому-небудь світовому конгресі посланець якогось народу, коли ганебне минуле того посланця знає увесь світ.

"ПУБЛІЦИСТИКА" ВЛАТНЯКІВ.

В наслідок такого засліплення хвильовістів маємо горезвісну своїм тоном і брутальністю статтю - "Фронт брехні й аморальности" /Укр.Вісті ч.ч. 72 і 73, вересень 1954 р./, в якій, дискутуючи з приводу брошури, яку в тоні підкреслено-культурному написав д-р В.Плющ, - малоінтелігентний автор статті ображає і д-ра В.Плюща і нас, тобто всіх тих, що не визнають Хвильового за "національного героя", чого хвильовісти від нас настирливо вимагають. Тепер є всі підстави думати, що ця горезвісна стаття / в якій автор її ображає навіть і саме звання письменника/ стала, з одного боку, імпульсом інтенсивних дій хвильовістів, а з другого, - взірцем лапки, яку так соковито й майстерно застосовують в хвильовістській пресі різні хвильовістські безтактні будили. І можна ствердити, що ця сама стаття є причиною того, що останнім часом в хвильовістській пресі ведеться вперта і в деяких випадках брутально образлива пропаганда ідей Хвильового й хвильовізму, чого раніше не було.

Щоб зрозуміти, яку пропаганду ми маємо на увазі, розглянемо дві статті, що є прототипом всіх хвильовістських статей. Авторами цих двох статей є А.Гудовський і Г.Будило. Про непристойну статтю "Фронт брехні й аморальности" докладно говорити не будемо. Про неї "парнішка" з харківського Савкиного Дру сказав би захоплено на совєтському жаргоні так: "На большой з присипочкой!"

ОГИДА ДО КАТІВ - ЦЕ НЕ ПРИМІТИВІЗМ.

Всі статті А.Гудовського одноманітні, подібні одна до одної,

і тому нудні. В них А.Гудовський повторює одні й ті самі заявлені й убогі думки про Хвильового й хвильовізм і, мов перекладаючи з однієї кишені до другої ту саму монету, вартістю в один пенніг, тим самим демонструє ідейний і моральний "капітал" Хвильового, хвильовізму й хвильовістів. Одначе це не зупиняє хвильовіста А.Гудовського від докорів у бік антихвильовістських виступів, які, як каже А.Гудовський, повторюють "всім відомі примітивні аргументи, що Хвильовий ненавидів Т.Шевченка, що він був чекістом і т.ін." Чому саме чекістська діяльність хвильового /Фітільова/ є примітивним аргументом, тобто чому саме розмова про цю "діяльність" вважається "недобрим тоном", А.Гудовський не каже.

До цього часу ми, разом зі всім людством, думали, що чекістська діяльність взагалі є найганебнішим явищем серед людства. Ми думали, як і зараз думаємо, що про цю страшну діяльність не тільки треба говорити, але й кричати на весь світ, закликаючи останній на боротьбу, як з чекістами всіх зафарблень, так і з тими духово-спотвореними особами, які ту чекістську діяльність, якщо вона хвильовістська, толерують. Але хвильовістська преса повчає нас, що звертати увагу на чекістську діяльність Хвильового - це значить: "повторювати всім відомі примітивні аргументи"! /Укр.Вісті ч. ІОІ, 1954 р./.

Добрий мені примітивізм аргументів! - коли в наслідок чекістської діяльності чекістських бандитів /серед яких був і Хвильовий-Фітільов/ в підвалах ЧК-ГПУ-НКВД і концтаборів Далекої Півночі знищено вже мільйони жертв! Коли ця діяльність привела до легалізації комуністичного рабства на Україні і в СРСР! Коли ми, втративши, завдяки цій чекістській діяльності в підвалах ЧК-ГПУ-НКВД, своїх рідних, - тепер, можливо навіки, втратили дітей, батьків, братів і сестер! Коли, нарешті, втратили ми Батьківщину і тепер поневіряємося на чужині, та стоїмо на безпросвітному і безпорадному шляху!

Добрий мені примітивізм! - коли український народ не хотів комунізму, а йому силою багнетів той комунізм накиннули московські комуністи, при активній допомозі "мрійника"- "романтика" комуніста і чекіста Хвильового та різних таких-от "мрійників"-хвильовістів, яким здавалося, та ще й зараздекому з них здається, що тільки в комунізмі щастя людства.

Добрий мені примітивізм! - коли без Хвильового й хвильовістів, що в ім'я "загірної комуні" були яничарами і зрадниками українського народу, - московські комуністи не опанували б України! І дійсно: якби Хвильовий разом зо всіма своїми хвильовістами були антикомуністами, та всі свої знання, свій талант, свою енергію й фанатизм поклали на вівтар Батьківщини, а значить і на її захист від навали московського окупанта, - то не топтав би тепер огидний московський комуністичний лапоть святої Української Землі і не лилися б ріки українських сліз і крови, а ми не поневірялися б тепер на еміграції!

За що ж тепер вони так прославляють хвильового? На якій базі

будують свою калькуляцію хвильовісти? Чому так дешево вони продають ріки чистих сліз і крові українського народу? І чому так дорого цінять невелику пляму брудної чекістської крові, що витікла з простріленої скроні зрадника українського народу? І замітьте: зрадника і вбивці, сумління якого не відчувало жодних докорів! Чому, наприклад, поет Д.Фальківський, який також був свого часу чекістом, тяжко переживав своє ганебне чекістське минуле? Чому Фальківський відчував увесь час душевний біль і каяття, - а чому письменник М.Хвильовий /Карамазов/ не тільки не відчував тяжких переживань за свої чекістські вбивства, але ще й ненавидів свою Ганну за те, що вона не здатна вбити людину? Чому у Карамазова /Хвильового/ замість докору сумління, в час розмови зі своєю дружиною, з'являється така думка ВБИВЦІ-РЕЦИДИВІСТА?

"Суть: - подумав Дмитрія, і тут же до болю вкусив свою губу: йому раптом спало на думку покінчити з Ганною. Але вкусив він губу не тому, що насувається щось трагічне, а тому, що згадав: така трагедія по суті була вже. Хіба це не Ганну він розстріляв колись, у часи громадянської війни, біля якогось провінціального монастиря?" /Бальдшнепи"/.

Отже, за яку заслугу прощають Хвильовому, толерують Хвильовісти всі його тяжкі чекістські злочини, за допомогою яких московська комуністична влада утвердилась в Україні? - за так званий "ренесанс", на чолі якого стояв ніби Хвильовий? А чого вартий той "ренесанс", якщо порівняти його з депортацією сотень тисяч української молоді на "цілині землі", що рівнозначне фізичному знищенню цієї молоді? Чому вартий той "ренесанс", якщо його "плюси" порівняти з його "мінусами" у вигляді всіх жертв, принесених українським народом завдяки комуністичній московській владі, приведеній в Україну Хвильовим і Хвильовістами? Адже, тільки завдяки цим виродкам українського народу /а в сім'ї не без виродка! / іде зараз остаточне нищення всього того, що є українське! Та хіба ж викупив Хвильовий свою брудною чекістською кров'ю ріки праведних сліз і крові, пролитих українським народом-мучеником?

А ви Хвильовісти, хіба не розумієте, що означають слова - ТОЛЕРАНЦІЯ ЗЛОЧИНІВ ЧЕКІСТА, хоч би и такого чекіста, як Хвильовий, що має деякі "заслуги в національному українському питанні?" Хіба не розумієте, що така "толеранція" /якої ви від нас фактично вимагаєте/ є ознакою того, що той, хто толерує ці злочини, цим самим стверджує і свою здатність ці злочини творити?

Отже ж, за що така пошана Хвильовому? За його - "Геть від Москви"! Але чого варте це "Геть"! Хіба це не те саме, що Україну спочатку розстріляти в Чеба, а потім зголошуватися за її помилуванням? Як же ж розуміти цю ганебну Хвильовістську калькуляцію?

ПРОСТИТИ - ЦЕ НЕ Є - ВИКВАЛТИ.

ми знаємо, що прощати визнані помилки треба. Але ж які помил-

ки? можна простити якесь одне вбивство, що сталося наслідком помилки. можна навіть масові вбивства простити чекісту-поету Д. Сальківському, коли він, кинувши свою страшну, ганебну діяльність, все своє життя страждав, мучився, каювся. Але ж простити - це зовсім не значить вихвалити и Сальківського, хоч і талановитого поета, але все ж таки вбивцю-чекіста в минулому. Тим більше не вільно і навіть соромно перед всім світом глорифікувати великого чекіста, але маленького письменника Хвильового, який не тільки не відчував докорів сумління, як це було у поета Сальківського, але, залишаючись комуністом /і в переконанні - чекістом!/, свою моральність увічнив у новелі "Я" і в романі "Вальдшнепи", в тому романі, що його Г. Будило називає - "знаменна книжка"/?!/.

Те, що Хвильовий був письменником, є правдою. Але правдою є і те, що Хвильовий був чекістом. Такою правдою є й те, що тільки за допомогою Хвильового та різних "хвильових" прийшли на Україну московські комуністи. Не було б всіх цих різних "хвильових", то не було б в Україні и московських комуністів. Ось чому про Хвильового може згадувати хіба історик, в разі потреби історичної довідки. І тільки. Для чого ж тут возвеличування Хвильового и намагання зробити з нього "українського героя"? Для чого ось ця заява УРДІ: "Сама УРДІ, як партія, є послідовним носієм і продовжувачем ідей Хвильового и Хвильовізму"/"Наші Позиції" ч.І, 1950 р. ст. 34/?

Що це таке: дурість, засліпленість, чи щось більше?

Нарешті, хіба ми є нація, яка глорифікує своїх чекістів? Де на світі є взагалі нація, яка мала б в минулому своїх чекістів та їх тепер глорифікувала? хто назвав би нас, при такій несамо-витій глорифікації чекіста Хвильового, здоровою духом нацією, що заслуговує право бути за спільним столом вільних народів?

ХВИЛЬОВІСТ БУДИЛО - ПРОТИ ЦЕРКВИ.

А тепер розглянемо статтю Хвильовіста Г. Будила, особа якого "прославилася" своїм виступом проти нашої Православної Церкви /див. "Укр. Вісті" ч. 59, від 25 липня 1954 р. - "Вязка перцю"/. У Г. Будила "вистачило такту" глумитися в цій статті з православ'я, до якого ми належимо.

Отже, як бачимо, Будила в'яже з Хвильовим перш за все те, що і цей комуніст-чекіст також був ворогом нашої церкви. Це він сам написав:

"...А відійшов кроків на тридцять від натовпу і подивився. Е повітряній заграві небувалого пожару стояла, замислившись і підперши лівою рукою підборіддя, старенька, змучена баба-яга, злодійкувата церква, як стара і темна і, слава тобі, о, новітній часе! - неповторна Україна". /"Штурм доби", ДВУ, Карків, 1952р. М. Хвильовий - "Пожар у Каруловці, - рапорт перед партією"/. Що то був за пожар у Каруловці, ми, на жаль, зараз не знаємо з часом ми це докладно узнаємо. Але є всі підстави думати /не даром же Хвильовий рапортував компартію!/, що цей пожар був таким самим, яким був пожар у непокірній і бунтівливій Мотенці, на віддалі 17 кілометрів від Гадяча, в якій спалили 800 дворів

московські комуністи, приведені в Україну Фітільовими, що кидали в огонь живих людей в ім'я "загірної комуни" /див. "Наше життя", ч. II, від 7 березня 1948 р., Слісаревський - "Про М. Хвильового та "хвильовізм"/.

Отже, є вісь: Хвильовий - Будило. За російським прислів'ям, це значить: "Рибак рибака відіт іздалека". Цей хвильовістський "рибак" Будило канонізує Хвильового, як українського "героя", і в своїй статті "Знаменна книжка" порівнює Хвильового аж з Ф.М. Достоевським, твори якого перекладені на мови всіх культурних народів світу. Порівнювання Будилом цих двох зовсім неспівмірних величин - тільки курям на сміх! Порівнювати Хвильового з Ф.М. Достоевським і називати "Вальдшнепи" знаменитою книжкою, це значить: мати дуже "скромний" літературний "смак".

Ф.М. ДОСТОЄВСЬКИЙ - ПРОТИ ХВИЛЬОВІСТІВ.

Про Хвильового, як письменника, хвильовісти написали вже надто багато. Вистачить!

Тому ми скажемо краще про те, як розглядає письменника Ф.М. Достоевського проф. літератури Іраківського університету письменник Богдан Лепкий. Він писав: "Ні один з поетів і письменників російських не дав такої великої галереї осіб і постатей з усіх верств суспільства, ні один не зазирнув так глибоко в вічі і в душу цього великого сфінкса, що зветься Росія. Ні один не був таким жорстоким талантом, як він. Не тільки жорстокий, але й трагічний талант! Реаліст, петрашевець, революціонер, скептик, крізь смертний присуд, крізь помилування і Сибір переходить в ідеальний світогляд, в містику, вертає в лоно Православної Церкви" /в. Лепкий, "Незабутні", ст. 52-53/.

Отже Ф.М. Достоевський, що дав російській літературі те, чого не дав ні один з письменників, повернувся на лоно Православної Церкви. А чи вернувся на лоно Православної Церкви Хвильовий, який дав українській літературі таку "знаменну книжку" як "Вальдшнепи", та декілька інших, таких самих "знаменних" творів? - Ні, не вернувся. І не тільки не вернувся, але всього лише за один рік перед своєю смертю називав церкву "злодійкуватою бабою-ягою", яка, замислившись і підперши лівою рукою підборіддя, стояла серед моря вогню, дивлячись на всі ті страхіття, що чинив чекіст Хвильовий і хвильовісти в новітній час, в неповторній Україні. Або не тому "слава" і цьому новітньому часу і цій "неповторній" Україні? Чи так, пане Будило?

Але що надзвичайно цікаве в статті Будила, це тон її, яким вона не розбігається з майстерністю лайки в статті "Фронт брехні і аморальности". Тон цей є фактично лайкою, замаскованою цитатами. В цей спосіб Будило називає нас "хавруністами"/?/ і "негідниками". Ну, а як що так, то до уваги Будила /який, шануючи генія Ф.М. Достоевського, мусить слухати й приймати все те, що сказав Достоевський/ наведемо і ми одну цитату з роману Достоевського "Беси". Зробимо ми це тому, що Хвильового і хвильовізм породив той перехідний час, що його Достоевський характеризує ось як: "В непокійний час хитання або переходу, завжди і всюди

з"являються різні люди. Я не проти так званих "передових" кажу, які завжди поспішають перші за всіх /головна турбота/ і хочуть дуже часто з найглупішою, але з певною всеж більш-менш метою. Ні, я скажу лише про наволоч. У всякий переходовий час піднімається ця наволоч, яка є в кожному суспільстві, і вже не тільки без жодної мети, а тільки висловлюючи собою зо всіх сил стурбованість і нетерпіння. між тим, ця наволоч, сама не знаючи того, майже завжди підпадає під команду тієї маленької кучки "передових", які діють з певною метою, яка спрямовує все це сміття, куди їм подобається, якщо тільки сама не складається з цілковитих ідіотів, що, між іншим, трапляється". /Ф.М.Достоевський "Беси", ст.444-445, вид.1895 р. СПб/.

ХВИЛЬОВИЙ - САТАНІСТ.

Переходовий час продовжується. І ось в цей переходовий час, "висловлюючи собою зо всіх сил стурбованість і нетерпіння", пан Будило в своїй статті "Знаменна книжка" нас ображає, називаючи нас "хавруністами"/?/ і "негідниками". Виникає питання: чому це робить Будило? - А тому, що ми не погоджуємося бути тим сміттям, яке хвильовістські "передовики" спрямовують туди, куди їм подобається, бо, мовляв, на чолі Хвильового є ніби "поцілунок Всевишнього, Божа ласка - талант".

В ім"я справедливости, мусимо сказати, що Будило почасти має рацію. Дійсно, у Хвильового невеличкий талант таки був. Але на чолі Хвильового є поцілунок Сатани, чого Будило бачити не хоче, хоч цей поцілунок привів Хвильового не тільки до комунізму, але й до чекістської каїнової роботи в підвалах Чека. ми думаємо, що в душі людини, якою опанував Сатана цілком, Бога нема! А такою людиною й був Хвильовий.

Це наявна істина, яку доводити нема потреби. Залишається тільки дивуватися, що хвильовісти, захопившись в своєму засліпленні возвеличування хвильового і пропагандою хвильовізму, не помітили, як вони самі собі причіпили ярлик "націонал-комунізму". Утвердивши за собою цю назву, навіть поміж чужинцями, вони намагаються цей ярлик тепер повісити і на Українську Національну Раду. А це може статися в тому випадку, якщо хвильовістам пощастить остаточно перетворити УНРаду на ЦК УРДП. І як би так сталось, то це було б великою водою на млин всіх російських єдинонєделімців, які, на чолі з А.Диким, давно намагаються зфальшувати дійсність і в цей спосіб довести, що комунізм в Росії утворили не росіяни, а "іногородці"!

Скажемо більше: зараз нема жодної гарантії, що російські впливові єдинонєделімці в США не послуговуються хвильовізмом, як українським націонал-комунізмом, щоб в цей спосіб дискредитувати весь український визвольний рух.

Ось чому ми мусимо вигукнути не тільки "Геть від Москви!", але й "Геть від хвильовізму!".

З. Д. Жуковець. ПРО КАТА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ - ШІТІЛЬОВА.
/"Український селянин", березень 1955/.

9 травня 1920 року я їхав з Гадячого до Харкова підводою, вдовою з свреєм-торговцем Стрельциним. У селі Крисино Богодухівського повіту нас заарештував загін Богодухівської Чека, керівний Шітільовим. Вони заграбували у нас всі гроші, товар і коней. А нас привезли до Богодухівської Чека, що містилася тоді в будинку пожежної команди. Нас обвинувачували в спекуляції та в ухищенні від служби в червоній армії. На допиті в Чека нас страшенно били. Мене били два чекіста: Гарбуз і Шітільов. Гарбуз був худий, високий, з жовтим обличчям. А Шітільов був, як циган, чорнявий. Вони били мене наганями з обох боків. Але я, зібравшись з силою, так штовхнув їх, що вони розлетілися в обидва боки. Тоді на мене гуртом кинувся весь чекістський загін і побили мене так, що я втратив свідомість і стікав кров'ю. Досі у мене хорі і болять ті кістки і ребра, що їх вони тоді потовкли у мене.

Потім мене привели до свідомості, обливши водою, - закинули до Богодухівської в'язниці, де я пробув коло трьох місяців. Начальником цієї в'язниці був комуніст Акетіи Дрогало. Охоронниками у в'язниці були: Василь Дамненко, Лагно. З в'язниці мене й Якова Стрельціна викликали до Чека ще кілька разів і знову нещадно били.

мої батьки приїздили до Богодухова, щоб допомогти мені, але нічого не могли вдіяти проти свавілля Чека. Брятувала мене й Якова Стрельціна його мати - Роза, яка знайшла спосіб підкупити чекістів за 200 карбованців золотом через годинникаря Хавкіна. Віддала вона чекістам також свої діамантові серги. Якби не ця допомога Розі Стрельціної, то напевно Шітільов з Гарбузом нас би порозстрілювали, бо ці кати українського народу в такий спосіб винищили багато невинних людей у Богодухові. До Гарбуза й Шітільова всі у Богодухові ставилися з великим страхом, бо вони там пограбували всіх заможних людей і багато з них порозстрілювали, або закатували при допитах.

Сидів разом зі мною у Богодухівській в'язниці Олексій Копійка, ковбасник з Богодухова. Гарбуз і Шітільов і його так само обібрали й нещадно били. Сиділи у в'язниці за невиконання хлібної розвборстки селяни: з села мала Писарівка /або Монастирисько/: Василь Таколодяжний, Іван Васильович Голубенко, Іван Куницький. Богодухівські чекісти били їх де більше, ніж нас, а потім вислали на п'ять років.

допомагала нам харчовими передачами пані Ганна Олександрівна Лещенко. У її чоловіка - Степана Олексійовича Лещенка Богодухівська Чека конфіскувала їх галантерейний магазин. Самого С.О. Лещенка Богодухівська Чека заарештувала й катувала це передо мною, раніше.

Після того, як Чека мене й Якова Стрельціна випустила, я проживав з тиждень, лікуючися від поранень і виснаження, у могого знайомого, різника Антона Ананієвича Барабуся, що проживав у Богодухові по харківській вулиці. Пізніше й його заарештувала Чека і вислала кудись.

Свій борг п.Розі Стрельціній, за її викуп мене з Чека, я сплатив їй за допомогою згаданого С.О.Лещенка, який позичив мені грошей. Потім, пізніше, я віддячив і С.О.Лещенку за цю позику.

Ось такий мій спогад за ката українського народу Ніколая Фітільова - богодухівського чекіста! Цього Фітільова я опізнав на малюнку в "Білій книзі про чорні діла кремля" /ст.37/, що видана у Торонто, Канада в 1953 році. Там написано, що це - "Микола Хвильовий" - видатний український письменник...переслідуваний від ГПУ". Це - неправда! Фітільов-Хвильовий був сам чекістом і катував український народ!"

4. ДИСКУСІЯ МІЖ М.ХВИЛЬОВИМ ТА УКРАЇНСЬКИМ ПИСЬМЕННИКОМ Г.ШКУРУПІЄМ /з книжки М.Кривенка "Кадри УРДП на службі Москви", ст.17-19/.

"Ця дискусія в свій час набрала великого розголосу і відома була не лише на Україні, а й у вільному світі. Тому про цього Шкурупія згадує у своїй книжці "Україна в огні й бурі революції" і І.Мазепа. З цієї суперечки особливо яскраво видно, за що і з ким боровся м.Хвильовий.

Справа в тому, що Г.Шкурупій, якого розстріляла Москва після вбивства Кірова, написав роман "Ланна Батальйонерка". В цьому романі Шкурупій змальовував шлях українця Стефана Войка до більшовизму, змальовував у прикритій формі шлях зрадника українського народу. З роману бачимо, що обернув Войка на комуніста російський більшовик Кононов. Твір цей появився 1929 р., і багато українських комуністів пізнали в герої самих себе. Тому вони зустріли цей роман з великою злобою. В цьому творі Шкурупію дуже гостро засудив московський імперіялізм

Ось уривок цієї дискусії:

ШКУРУПІЙ: "Ви знаєте, що Росія складається з багатьох націй, отже, що корисне одній нації, не може бути корисне другій. Крім того, селянство, наприклад, дуже страждає від війни".

ХВИЛЬОВИЙ відповідає:

"Так, що війна була потрібна нації руській і не потрібна спекулянтам українським? Саме тому й треба по-вашому, збудувати свою державу Україну?"

ШКУРУПІЙ: "На Україні можна буде збудувати зовсім відмінний устрій, ніж в інших республіках. Тут національний рух має революційний ґрунт. Україну можна буде зробити зовсім незалежною державою. Вона може бути вільнішою за Америку. В ній не буде капіталістів і визиску. В ній не буде московського купецтва й шинків з традиційними циганами".

ХВИЛЬОВИЙ: "За Шкурупієм виходить, що Центральна Рада і Директорія, скажімо, всі оці контрреволюційні інституції, керуючи один час національним рухом і спираючись у них на куркулів, теж мали революційний ґрунт? Подруге, маємо чисто донцовську установа додо Америки: Америку, країну звірячої експлуатації, країну електричного стільця "непомітні миші" вважають за вільну країну й тільки мріють, щоб "незалежна" Україна була "ще вільнішою".

ШКУРУПІЙ: "Україна нещасніша за колонії. Бо її посіли некультурні варвари, яких вона колись учила абетки. Хто звільнить її синів від тієї темряви, від павучих обіймів, що несуть з собою brutальні завоювання?"

ХВИЛЬОВИЙ: "Так, по-вашому, Шкурупій, руські це тільки некультурні варвари, яких ваша нація "колись учила абетки" і тільки brutальні завоювання?"

Україна ніколи не вчила російських жандарів і городовиків, бо тоді, коли вона могла учити, в неї були свої городовики й свої жандарі /називалися вони князями, коли не забули історії/".

ШКУРУПІЙ: "Тисячі запорожців лежать кістями під важким ґрунтом Петропавлівської фортеці. Вільні сини степів, чиї обличчя засмалені вітром Чорного моря, замордовані тут сицилістичними російськими царями. "Вікно в Європу" прорубали замордовані українці, що звикли тримати в своїх руках гострі шаблі і важкі пістолі".

ХВИЛЬОВИЙ: "Як бачите, "чистий нігілізм" і тут вірний собі. Від п.Донцова він тут буквально нічим не відрізняється. Шкурупій шукає звязків з тими, що висували нові воєнні гасла проти уряду, проти війни і проти цілої класи. Автор не говорить, хто ці "ті": більшовики чи українські фашисти типу маланюка и Донцова. Ті ж думки, що їх Шкурупій відверто висловлює на сторінках роману, цілковита відсутність критичного ставлення до вище поданих думок і саме в 1930 р. – все це говорить не лише за те, що в особі героя ми маємо українського фашиста, але й за те, що такий роман міг написати по меншій мірі несвідомий петлюрівський підбрехач".

ШКУРУПІЙ: "Місто за своєю історичною традицією після війни і руїн знову захопилося будівництвом. Треба було поліпшувати господарство, будувати і змашинізувати Україну, боротися з рештками тенденцій колонізаторів і підвищувати свідомість мас".

ХВИЛЬОВИЙ: "Шкурупій за поліпшення українського господарства? Так і Бфремов не проти цього. Шкурупій за підвищення свідомости мас, так і Донцов же не проти тієї підозрілої свідомости мас. Де соціалістичне будівництво, де боротьба з куркульнею, де більшовицька партія, де робітництво, де гасло боротьби з українським націоналізмом? Зверніть увагу як збудовано роман: війна, керенщина і... наші дні. Де боротьба, скажімо, з Центральною Радою, з Директорією, Гетьманщиною тощо? Чи, може, на ваш погляд, фашист Маланюк і справді не підпишеться під цим творивом?"

5. МАШКАРУ ЗІРВАНО.

/"Український селянин", січень 1954/.

"В газеті "Національна Трибуна" – одноднівка, грудень, 1954 рік, Нью-Йорк, /газеті анонімовій, але несумнівно бандерівського напрямку/ надруковано фотодаксиміле листа Івана "Багряного" – Генерального Секретаря ЦК УРДП – до його заступника – Михайла Воскобійника, який тимчасово перебуває в США. З цієї публікації кожен читач може довідатися з повною переконливістю про те, що

згадані керівники УРДІ спроводять підривну й провокативну діяльність на терені США.

Ця ганебна діяльність спрямована проти Українського Конгресового Комітету – найвищої і спільної для всіх американських українців організації. Це видно з таких директив І. "Багряного" його виконавцю М. Воскобійнику в США.

"Нарешті щодо Укк. З своїми думками щодо спроби створити другий Укк – не квапся. Утримуйся. Вистудій ситуацію. А тим часом самим діячам Укк скажи в довірочній розмові: що ми будемо проти підсаджування Укк, якщо вони будуть підтримувати УНРаду. Ключ же наш до всього такий: ми очолюємо уряд і відповідаємо за нього, й хочемо мати для цього гроші. Укк їх плотив і мусит плоти. Як ні – ну, тоді будемо бачити.

В засаді – я не вірю, що можна створити другий Укк, з якого були б для нашого прем'єра гроші. Навпаки, другий Укк буде проти нашого прем'єра! Це факт. А тому – ми проти його творення. Спробуй навертати старий Укк на путь праведний. При тій нагоді виясни, яка позиція Витвицького.

В дискусіях з соціалістами й іншими наших ПОЗИЦІЙ НЕ ДЕКЛАРУЙ. Не квапся. хай "здогадуються". І нехай події розвиваються. Правило – якщо ясно, що ми абсурдним назриваючим подіям не можемо перешкодити /бо вони супроти нас/, то тоді треба дати їм розвиватися до абсурдного завершення. Здається все по суті листа.

Тепер інше. Чув я, що там біля В-кого крутиться Кость В-ів, бульбин помішник і "сексот" певних органів. Чи це правда? Ніби він став "найближчим співробітником" президента?

Також тут ходять уперті чутки, що в США вже змонтована /чи монтується/ нова редакція для радіо через голову ВО. Чи це правда?

І нарешті третє – вживи свого дипломатичного хисту щодо Терпака, аби він не рив супроти наших людей.

Сердечний привіт. Привіт твоїм братам і матусі.

Привіт всім товаришам.

Твій завжди /хоч ти й не пишеш/

І. БАГРЯНИЙ.

П.С. Вистудій, що там собою являє й де працює П. Яр-й. Об'єктивно поінформуй мене.

П.С. Як тобі стаття моя проти "плющизму"? Ти її звичайно не читав.

Другу директиву І. "Багрянний" дав М. Воскобійнику в своєму листі з 2 листопаду 1954 р. відносно обрізування СЗСУ – Селянської партії, а саме:

"...Що ти підносив в А.К. /Американському Комітеті визволення від большевиків/ справу про їхнє субсидювання тих "мужицьких" диверсантів проти нас, – це добре. АЛЕ НЕ ТРЕБА ПОДАВАТИ МАДНОЇ ЗАЯВИ НА ПИСЬМІ. Боронь, Боже! Там не мусить лишатися жадного нашого писаного паперу. І нібито чого ми маємо їх про це просити? Недоцільно, непотрібно. Натомісць склади їм ще раз усну заяву, що якщо вони будуть субсидювати далі цю ПРОКОМУНІСТИЧНУ

темну зграйку, то ЦК УРДП стане на шлях ревізії постанови до акції Ам.ком. зараз. А що ця групка ПРОКОМУНІСТИЧНА, то роз"ясни їм чому: тому, що ці люди об"єктивно виконують замовлення МВД й тов. маленькова, частково через свою політичну глупоту й злочинну кар"єристичну амбітність, а головне - через наявність в тім середовищі СОВІТСЬКОЇ АГЕНТУРИ, ЯКА ПРАЦЮЄ ДУБЕЛЬТОВО: отак ніби для американців, АЛЕ НА СІРАДІ - ДЛЯ СОВЕТІВ. Оплачує ж цю совітську акцію Ам.Комітет через непоінформованість. Ось ці речі склади в категоричній формі, АЛЕ УСНО. І підкресли, що така ситуація /ситуація оклепування й доборювання нас за гроші Ам.Комітету/ спричинює дуже небажані речі, а саме - підриває авторитет, пошану і віру в Ам.Комітет серед наших мас, і нехай негніваються панове, що в наші пресі траплялись і трапляються гіркі пілюлі. Ми преса демократична і всі наші маси в ній мають голос. До того голосу треба прислухатися. І гіркі пілюлі можуть і надалі траплятися так довго, як довго будуть існувати фактичні докази недоброї політики супроти нас, а такими є акція доленківщини, живленої Ам.Комітетом". /Всі підкреслення зроблено автором листа - І. "Багряним"/.

Наведені цитати настільки яскраво характеризують провокативну й наклепницьку поведінку згаданих керівників УРДП, що на цьому не доводиться спинятися з поясненнями.

дай українські селяни в еміграції самі з цього зроблять належні висновки."

6. Ф. БАЛА. ТА ХТО Я ТАКИЙ І. "БАГРЯНИЙ"?
/ "Український селянин", липень 1956/.

ЛІТЕРАТУРНЕ ВІДЗВЕРКАЛЕННЯ.

"Коли на самих початках нашого еміграційного осідання з"явився серед нас в пресі і на еміграції І.П. "Багрянний", то обережні й чуїні люди прагнули дізнатися правдивих відомостей про нього, але безуспішно. Дехто продовжує дослідувати це питання, користуючися літературною творчістю І. "Багряного" / "Розгром", "Сад Гетсиманський", "Вогнене коло", та інш./ . Хоч в літературних творах часто подається не тільки спогади чи спостереження автора, але й цілком вифантазовані ним події, - але все ж таки з цих творів можна ясно бачити світогляд автора, його душу, його погляди, його внутрішню автобіографію.

Отже, з усіх відомих нам на еміграції творів І. "Багряного", складається у читача переконання, що особа І. "Багряного" виявляє себе як цахового слідчого НКВД-МВД, який сміливо й одверто славословить наших катів /а своїх начальників/, як галицький, Ягода, Бжов, Берія з усіма їх соратниками. Саме на ці комуністично-енкаведівські кадри бере свою ставку і провід УРДП "Багряного". До цієї партії явно збираються всі колишні, а може й сучасні, комуністично-совітські активісти, що тілом і душею вірно слухають комуністичну партію й комсомолу.

СВІДЧЕННЯ ПРО "БАГРЯНОГО".

Важливим здається нам є свідчення, подане п.к.Слободським про І."Багряного" в книжці "За залізною брамою", 1947 р., ст. 101-102. В цьому творі, поряд себе й ряду інших в"язнів НКВД, п.к.Слободський показав також і "політв'язня" І."Багряного". К.Слободський був на очній ставці з І."Багряним" в літі 1937 року в НКВД, на Чернишевській вул. у Харкові.

"Натиснув дзвінок, і появився енкаведист.

-Одвести в сороковку!

-Там я застав, пише К.Слободський, молодого, років тридцяти, вище середнього росту, з ДОБРИМИ ЕНЕРГІЙНИМИ очима, з каштановою ШЕВЕЛЮРОЮ чоловіка". Як виявилось далі в процесі слідства п.к.Слободського, цією людиною з "каштановою шевелюрою" був І."Багряним", який, не дивлячись на кроки й погрози слідчого НКВД, ще смів задавати останньому й запити: - "А де Ви мене бачили?" - спитав "Багряним".

Читаючи ці сторінки, кожен дивується: бач, яке "демократичне" було НКВД, що дозволяло своїм в"язням навіть задавати питання до слідчих! Треба підкреслити, що це свідчення К.Слободського І."Багряним" підтвердив своєю статтею "Камо грядеши?", що її було видано й окремою летючкою.

Другим фальшивим свідченням про ніби "демократичність" НКВД є "спогади" найближчого приятеля "Багряного" - п.В.Гришка - "Історія моєї СВУ" /в часописі "Укр.Прометей"/. Там написано, що слідчі НКВД на допитах арештованих ніби дозволяли їм самовільно вставати з стільця й навіть ораторствувати!

Так фальшиві "свідчення" розраховані на те, що згадані комуністично-енкаведівські кадри думають, що з лабет ГПУ-НКВД-МГБ ніхто живим не вирвався, і тому нема кому розшифрувати їх шахрайство в писанині, та давати дійсну характеристику цим кадрам. Вони думають, що вони понижили без всякого милосердя всіх мучеників, українських селян і інтелігенцію, які проходили через їх конвеєри в ГПУ-НКВД, і що ніхто з цих катованих не міг вихопитися за залізну заслону на Захід.

СЛОВО НЕДОСТРІЛЯНОГО.

Отже належиться забрати слово уцілілим дійсним політв"язням советських тюрем і кадетів, щоб в'яснити, хто при слідствах ГПУ-НКВД міг мати такі "ЕНЕРГІЙНІ ОЧІ" й такі "ШЕВЕЛЮРИ", як їх мав І."Багряним" в НКВД УССР. Набільше ж в цій справі повинні сказати політв"язні з міста ОХТИРКИ, тобто земляки І."Багряного", яких в еміграції не бракує. Тому подаю нижче виписку зі свідчення одного земляка-охтирчанина, подане ним на комісію сенатора мр.Керстена, під присягою, в консуляті США:

"28 травня 1938 року мене повели до лазні, перед якою я мусив проити перукарню - остригтися. Оказалась затримка: там був священник, який, за українськими священними звичаями, не міг стригтися. Московською лайкою кричить енкаведист: "Стрижосся

ілі нет?" Священник спокійно сказав: "Не на те я присягався перед Богом, щоб сміятися з нього! Хоч я знаю, що ви робите з нашим духовенством, зокрема знаю, що ви зробили з отцем Семеном..." Енкаведист не дав кінчити відповіді і кричить: "Товарищ, Бурундуков! Нестріжених не випускати! От і тебе острижьем!" Сам Бурундуков схопив шапку з священника, у якого було підв'язане чорне довге волосся тесьомкою. Сам же Бурундуков в "яже священникові назад руки, який стоїть покійно і вслух читає молитву: "Вірую в єдиного Бога Отця..." Бурундуков в категоричній формі заявляє: "Як третій раз скажу - стрижьосья ілі нет? - тогда стрижьом самі!" Отець нічого не відповідає, продовжуючи говорити молитву. Коли вже третій раз Бурундуков ударив об стіл, то стоячий іззаду енкаведист сказав: "Слушай! Чорт патлатий! Петлюровці ідуть за окном!" А на дворі ревли мотори машин. Тому вони й глузували. Той самий іззаду облив із якоїсь спринцовки волосся священника бензином. Кинули загорілий сірник. Коли волосся вже палало, священник кинувся боронитися, воліючи гасити вогонь об одержу енкаведистів, але вони не давали йому доторкнутися, били його в обличчя якимись катушками, які вони всі мали в руках. Тоді священник ударився в стіну і упав на підлогу, а на голові його здулась шкіра. Мене одвели другим боком до лазні, і я не знаю дальшої долі священника. Але удари, які він робив об стіну, говорять за неминучу смерть. А "Багрянний" з шевелюрою оказався "святішим" за цього священника... мудро!

Це свідчення одного земляка "Багряного" з Охтирки спонукає поставити запит чубатим "в'язням" УРДПіяди:

Хто і чому мав можливість мати ШЕВЕЛЮРИ в ГПУ-НКВД? Чи дійсні в'язні, чи хтось інший?

Разом з тим запитую дійсних в'язнів ГПУ-НКВД-МВД:

Хто з вас може підтвердити, що він сам особисто, або хтонебудь із знаних в'язнів в тюрмі ГПУ-НКВД міг мати таку саму ШЕВЕЛЮРУ, як Балицький, або "Багрянний"?

ЧИ МОЖЕ БУТИ ПЕВНІСТЬ В І. "БАГРЯНОМУ"?

Я, як земляк І. "Багряного", не можу ручатися за нього, що він не перейде до ССРСР, як це він вже робив в 1943 році. Але такий його перехід потягне смерть багатьох невинних людей, як це було й минулого разу. Тоді, в 1943 році, такий його крок потяг за собою немалі жертви: розстріл тих в Охтирщині, хто повірив у його удавання "патріотизм". Тоді не були розстріляні тільки хвильовісти, його соратники, як Ф. Руденко, Іван Дебарський, що мали завдання від Москви, та за пролиття української крові одержали потім нагороди й упривілеювані посади.

Нехай буде для нас уроком перехід польського прем'єра до советської Польщі, за яким потім пішло чимало й польських селян та робітників. Шкода, що вони не були обізнані з советською дійсністю, а, повіривши "авторитетному" заклику свого прем'єра, пішли на безвинне винищення. Хіба й ми й собі хотіли б такої самої ганьби й підготували б її своєю байдужістю?

ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ І. "БАГРЯНОГО" В ЕМІГРАЦІЇ.

Знайдуться такі, що скажуть: "Те було - а нині цього трапитися вже не може, бо І."Багрянний" різко виступає проти ССРСР". На це відповідаємо: "Так, мета виправдовує засоби!" Пригляньтесь ближче, чого вартє оте його удаване базікання проти ССРСР, та порівняйте з тим, що насправді зроблено його вишколеними руками серед нашої політичної української еміграції!

І не письменник, не професор, не інженер, а простий бувший колгоспний раб, і то бачу, що:

1.Найбільше до розвалювання українського еміграційного життя, за принципом -"діли й пануй!",

2.Найбільше для обезславлення УНРади, як Державного Центру УНР, внесенням гризні й провокації в ній,

3.Найбільше до поділу політичних партій на форумі УНРади на: менш вартісних - з урізанням мандатів для них, і "старих" ще й "заслужених", з необмеженою владою над іншими,

4.Найбільше до поділу емігрантів на "західняків і східняків", та на "старих і нових", або на "підсоветських і непідсоветських" і т.д.,

5.Найбільше до роздору на церковному полі, особливо на терені Англії,

6.Найбільше до розвалу єдиної військової організації УНГ, як тіла, що постало з Української Національної Армії УНР-УПА, з видворенням її за двері УНРади, щоб УПА не мала жодного впливу на УНРаду,

7.Найбільше до недопущення до комісії сенатора мр.Керстена дійсних політичних в"язнів для свідчення,

8.Найбільше до неприпущення створювати ріжні організації при УНРаді, а натомісць створюючи свої урдепівські партійні прибудівки,

9.Найбільше до збирання коштів замість для УНРади - для своєї УРДПб,

всім цим найбільше прислуговується "патріот" І.П."Багрянний" з своїми кадрами на еміграції.

А що доброго дають ним і його середовищем видані книжки, де поруч з зображенням наших мук, вихваляється и оплакується, як героїв, наших тиранів-яничарів москви?

А чого вартє ним організована "Спецкомісія при ЦК УРДП"? Адже, він, І."Багрянний" знищив цим престиж УНРади-Державного Центру!

Виходить, що все робить за УНРаду УРДП "Багряного"! А як же боронить нашу еміграцію ця його "Спецкомісія"? Прошу прочитати ч.3 "Возвращения на родину" берлінського комітету та порівняти статті в "Укр.Вістях", як наприклад: "Ой гоп, кума, не журися", та "Дон-Левинська кобилка"! Спробуйте знайти ріжницю поміж писаннями берлінського советського комітету й названого органу І."Багряного"!

Або спитаємо: з якою метою І."Багрянний" форсує свій "легіон"? Чи для обсерни ідей С.Петлюри і УНРади, чи може для братовбив-

ства? Мені добре відомі випадки на терені Англії, коли урдепісти били колишніх політв'язнів советських тюрем і кацетів. А що ж в такому разі буде робити цей "легіон", коли приїде до зудару між Сходом і Заходом? Бо йому, І."Багряному", з його "легіоном", найбільшим ворогом здається не большевик /комуніст, енкаведист/, а український селянин, недобитий чи недостріляний раб соціалістичних колгоспів! І це не є перебільшуванням, чи вигадкою. Прошу вас побувати на хуторах української еміграції і ви переконаєтесь, що урдепісти часто поливають горілку з москалями, співпрацюють з ними, а нагомісць озвірілими очима дивляться на бувших політв'язнів - українських селян на еміграції.

Тому для мене нема жодної несподіванки в тому, що УРДПіяда прикладає всі свої сили, аби не допустити до УНРади основного авангарду української нації - українських селян, та ще з повним вирішальним голосом! Це тому, що урдепісти "так" воліють боротися за УНРеспубліку, як ми селяни, ставимося до червоних москалів, наших гнобителів. Бо для них, урдепістів, питання про УНРеспубліку дуже небезпечне. Коли так постане, то що їм тоді робити? Чи їхати до УНРеспубліки, чи втікати в африканські праліси тощо? Бо ж українське громадянство у вільній УНРеспубліці згадає всі їхні "заслуги" і скаже: "Отримайте, що заслужили!"

Зокрема для І."Багряного" буде страхіттям м.Охтирка з братськими в ньому могилами українців, там розстріляних і закопаних. Про ці могили він добре знає і вони йому надармо не минуть!

Врятувати від одержання в УНРеспубліці належної їм "нагороди" може тільки НЕПОСТАВННЯ вільної і незалежної УНРеспубліки. Тому УРДПіБ і прагне ще з еміграції ходити по головах уцілілих недостріляних, брати під свою охорону советських активістів з КДБУ і комсомолу, називати "мучениками" розстріляних катів ГПУ-НКВД та тримати в "розкуркуленому" стані нашу УНРаду. Це їм потрібно для цілком ясної їх мети!

ЗУСТРІЧ В АНГЛІЇ.

Напевно буде цікавити українських громадян в еміграції питання: чи радо зустрічається І."Багряний" зі своїми земляками, та чи з приємністю він згадує братські могили в Охтирці? Тут я поділюся своїми враженнями з зустрічі з ним восени 1953 року в манчестері, Англія. Тоді він приїздив до Англії і робив доповіді в декількох містах.

Отже, коли він довідався, що на залі є присутні його земляки, то він послав своїх служників, щоб покликали мене за ширму на сцені. Коли я наближався до нього, то помітив, що він не знав, на яку йому ставати ногу, і чи подавати мені руку, бо я був тою жертвою, що плавала у власній крові під брудними (ітільовськими чоботами. Коли ж він зрозумів, що я ставлюся до нього холодно, і що між нами буде певна суперечка, то він, доб ніхто цього не почув, попросив всіх вийти, в тому числі й члена

Представництва УРРади на Англію п. м. Семчишина. Як протікала розмова - можете здогадуватися. Я про неї зможу розповісти на суді, коли перед ним буде поставлено І. "Багряного". Перервавши нашу розмову п. м. Семчишин, повідомивши, що давно вже треба починати віче.

Після вислухання горе-доповіді І. "Багряного", його охтирські земляки подали йому писемно низку запитів. Але всі ці записки І. "Багрянний" поклав у свій портфель, не давши на них жодної відповіді. Далі він побачив, що на записаних до дискусії є і його охтирські земляки, - то він передав п. м. Семчишинові далі провадити віче, а сам моргнув своїм холоуям, щоб вони в порядку "революційної" демократії вчинили непорядок в залі, щоб був привід для припинення віча. Урдепісти зробили те саме, що робить Москва, щоб не дати слухати людям вільно радіо Америки. Тому закінчення віча було зірвано самими урдепістами. Присутні так і не могли одразу зрозуміти, чому так сталося і для чого це було зроблено. Причина ж цього крилася в тому, що їм треба було дати змогу І. "Багряному" уникнути розмови з своїми земляками про Охтирську справу в присутності тисячі сторонніх людей - українців.

Так вони спромоглися врятувати його в Манчестері на вічі. Але взагалі ніщо не може врятувати його від відповідальності перед українською нацією за його охтирські й інші діла.

ТАК ХТО Ж ТАКИЙ І. "БАГРЯНИЙ"?

В цьому дописі я охопив малу частину фактичного матеріалу за діла УРДПівського генсека І. "Багряного". Але й цього досить, щоб спонукати кожного подумати: перед ким він має заслуги - чи перед Москвою, чи перед Українською Нацією? Хто для нього є страшніший - чи Москва, чи вільний Київ? Чи дасть йому добру нагороду і добру посаду Булганін, якщо під натиском викриття його діл примушений буде перейти залізну заслону в східному напрямі? Скільки жертв потягне за собою його новий перехід на схід?

Тому я вважаю своїм обов'язком остерегти всіх наших емігрантів-українців, хто не розуміє цього, або хто підпав під його облудний вплив. Особливо же я остерігаю наших українських селян тим, що тільки наш ворог міг зробити те, що зробив І. "Багрянний", вчинивши брехливий донос на організоване українське селянство впливовим чинником США. Мені відомі імена людей, що сліпо вірили І. "Багряному" і що їх він передав на розстріл органам НКВД. Отож, щоб не підпливали і тепер власною кров'ю ті люди, що сліпо ще йдуть за І. "Багрянним", я відчуваю себе зобов'язаним написати ці рядки. Ми хочемо їх рятувати, поки не пізно. Нам шкода цих людей. Ми не хочемо їх загибелі, а хочемо, щоб вони зрозуміли, куди їх веде УРДПіяда з І. "Багрянним" на чолі, та, користаючися умовами свободи на еміграції, могли вийти на чистий шлях. Ми думаємо, що наші слова й наше переконування не будуть без наслідків. Не дурно сказав нам один з таких ще з партквитком УРДПб людей, що, прочитавши книжку С. Г. Креля "Камо

грядеш, багряна шкірянка?", він бачить, що цей автор поклав І."Багряного" як барана на стрижку. Давно пора!

З братнім земляцьким селянським привітом одна з жертв "Цітільових" і "багряних"

селянин Є. Бала."

7. ІОЛІТИЧНЕ ОБЛИЧЧЯ І. "БАГРЯНОГО".

/"Український селянин", листопад 1955/.

"до Редакції газети "Український селянин".

Вельмишановний Пане Редакторе!

Прошу Вас не одмовити вмістити на сторінках часопису "Укр.селянин" додане до цього моє свідчення про політичний напрямок п.Івана Павловича "Багряного"/Лозов'ягіна/.

З пошаною Петро Кривобок.

"Бувши в минулому деякий час членом ЦК УРДП /членом Верховного суду ЦК/, я мав можливість достатньо пізнати політичний напрямок Генсекретаря ЦК УРДП п.І."Багряного", що нарешті і примусило мене виити в 1952 р. з цієї партії. Для того, щоб українське громадянство в еміграції ясно уявляло, з ким воно має діло в особі І."Багряного", - я подаю нижче декілька фактів, що могу ствердити присягою, а саме:

1/ В 1951 р., літом, під час прийняття польського письменника п.Враги, в ресторані в Новому Ульмі, в тісному колі співробітників /п.п."Ромашко", м.Воскобійник, П.Котович і я, П.Кривобок/, на запитання п.Враги, що УРДП не має своєї виразної політичної лінії, І."Багряний" відповів, вказуючи на п.Котовича, який тоді був соціалістом, дослівно так: "ми - лівіші від них, і взагалі ми далеко лівіші від усіх соціалістів, але нас не розуміють, і це добре, що нас ніхто не розуміє!"

2/ В травні 1950 р., у мене в хаті, в дуже тісному крузі /пп. С.Лігідо, Гудзін, Нікітін-Широкостеп і я, П.Кривобок/, І."Багряний", добре підвипивши, розповів нам, що він був заарештований всього лише сім місяців. Це якобы його був другий арешт. Його заарештував був Єжов, а Берія негайно випустив і сплатив йому всю компенсацію за час його арешту. Повернувшись додому, І."Багряний" довідався, що за цей час мати його вмерла, а в його хаті вже жив якийсь активіст. Тоді він, І."Багряний", вибив цього активіста з хати в шию, а речі його повикидав через вікно. Потім він засунув двері на засув і ліг спати. На другий день до нього, І."Багряного", прийшов місцевий міліціонер і ніби сказав йому таке:

-Іване Павловичу! Ви негарно поступили з нашим активістом! Але після кількох слів з І."Багряним", міліціонер вибачився за те, що потурбував його, І."Багряного", і пішов геть. А І."Багряний" приступив до своїх обов'язків з повними правами советського громадянина. Це все свідчить про виняткове, упривілейова-

не становище І."Багряного" в той час в УРСР.

3/ У вересні 1941 р., теж в тісному колі членів ЦК УРДП, І."Багряний" сказав нам:

-найкраще і найздібніше пішло в комсомол і компартію, - без нього ми не зможемо будувати своєї держави! А все те, що в кацетах і засланнях на Сибіру, то є г.но й сміття! Це все - недонищене і нехай воно донищується.

4/ Мені, П.Кривобоку, особисто І."Багряний" сказав:

-Петро Маркіянович! На таку матю нам потрібна релігія! Хто її сприйме на наших Українській Землі!?

1, крім того, я багато разів чув від нього подібні "матерні" вислови на адресу релігії.

5/ Влітку 1950 року я розповів "Багряному" про надзвичайно важливі факти щодо методів советської розвідки, в тому числі і про секретні школи НКВД, та ствердив фактами, що совети в цій справі використовують найбільший відсоток комсомолок, комсомольців і комуністів, додавши, що цей матеріал треба передати до рук військових західних чинників. "Багряний", вислухавши мій внесок, бахнув кулаком по столу: "Я, як Генсекретар партії, категорично вам забороняю будьде слово сказати про ці речі"! Я, отетерівши після його крику і слів, спитав: "В чім же річ? Чому не можна цього зробити?" Він мабуть зрозумів, що я не можу ніяк зрозуміти його поступка. "Що ж? Боротьба з большевізмом іде не на життя, а на смерть, а тут тобі - кажу - повна заборона від самого "Генерального"?" Він тоді почав ласково доказувати такими словами: "Петро Маркіянович! Це є донос на націю! Цього не можна робити! Адже те, що вони /шпіони советські/ є комуністи, то, то нічого не значить! Адже ж вони - українці!" Довго я з своїми товаришами обговорювали цю справу, але зрозуміти не змогли. Прошли роки й ми зрозуміли!

6/ Гаслом І."Багряного" завжди було таке: "Не буде Петлюра, а буде другий Тіто!"

7/ Він, І."Багряний", і п.Грегор на засіданні ЦК УРДП обіцяли повісити п.С.Бандеру на Софійській площі в Києві.

8/ 11 листопаду 1953 р. п.І."Багряний" заявив п.ген.А.Вовку: - ми всіх тих перевишаємо, хто проти нас!

мені особисто І."Багряний" загрожував знищенням. Також він загрожував застрілити проф.П.Седенка, а п.Ю.Семенка - втопити.

9/ Я переконався, що всі члени ЦК УРДП і 90% /щонайменше/ членів УРДП - це все совактив, комсомольці, комуністи і комбедчики.

10/ Ніхто й ніколи з провідників УРДП не брав участі ні військової, ні політичної в боротьбі з комунізмом і большевізмом, ні перед війною, ні в час війни. Навпаки, більшість з них була на стороні "великого батька" Сталіна. Сам І."Багряний" ще в 1943 р./лютий/, замість відступити з Охтирки, втік до большевиків.

З цих і багатьох інших спостережень я прийшов до переконання, що І."Багряний" є свідомий комуніст і провокатор. Всім своїм

еством він ненавидить не тільки господарів-селян /"куркулів" за комуністичною термінологією/, але й усіх, хто є проти комуністів і комсомольців. Натомісць, своїм головним завданням він, І."Багрянний", вважає: "яко мога більше спасти на еміграції комсомольців і комуністів, бо то є "наші патріоти" і ми без них не збудуємо держави".

Ми не хотіли цього виносити в пресу. Ми понад три роки в письмовій і в усній формах вимагали від деяких членів Уряду, включно з Президентом, створення спеціальної комісії й суду при УНРаді, щоб справу "Багряного" і його кампанії розібрати. Але наш голос остався "голосом вопіючих..." А тепер, коли Берлінський т.зв."Комітет за возвращеніє на родину" розпочав свою каїнову роботу, УРДП й далі провадить свою наклепницьку й провокативну працю серед української еміграції.

Ми в імені Комітету Оборони УНР примушені виступити в пресі й вимагати прилюдно від Уряду УНР створення такої комісії й суду, або ж усунення прокомуністичної УРДП зі складу УНРади, та всіх тих, що невідомі суспільству і мають своє темне минуле.

Коли ж Уряд цього не зробить, ми примушені будемо виступити з цілим рядом свідчень і документами через пресу.

З доручення Комітету Оборони УНР, дозволю собі виступити до всіх заслужених українських діячів, політкаторжан, вояків, інвалідів, офіцерів і генералів, що брали участь в першій і другій українській війні з комунобольшевізмом, з такими словами:

Вельмишановні Панове,

Уже понад 35 років, як 40-мільйонна наша нація знаходиться в лабетах комунобольшевицької банди. Ця комуно-комсомольська банда на рідних землях складається з 2-3 відсотків національних покидьків. Але за її плечима стоїть 6-мільйонна міжнародня московська банда, озброєна до зубів. Тому то наш народ не в стані скинути комуно-комсомольське ярмо і раз на завжди очиститись від всіх національних покидьків.

Ми з вами, в боротьбі з комуно-большевицькою тиранією, пролили ріки рідної крові, багато з нас втратили все найцінніше - родину, батьків, матерів і сестер, молодість і здоров'я, і стали інвалідами, себто жертвами інтернаціонального і національного комунізму. Тепер ми у вільному світі. Ми маємо повну волю й свободу діяння. Чому ж багато з Вас, Вельмишановні заслужені діячі, особливо члени УНРади, члени УКР, генерали, полковники і т.д., так легко склали свою зброю, допустивши в Державний Центр ріжних проходимців і людей з темним минулим і навіть тих, що їх руки в антикомуністичній крові, в крові наших батьків, матерів, сестер, братів, у власній нашій крові? Невже ми з Вами не в стані очиститись від 0,1 відсотку отих національних покидьків, що опинились по невідомим для нас причинам серед нашої еміграції і пролазять майже в усі наші національні організації, включно - в наше серце - в Національний Центр УНР, та розідають наше національне тіло? Треба не забувати, що за таку Вашу легку капітуляцію історія Вам напише сумні сторінки!

Отже Комітет Оборони УНР просить всіх Вас: **включайтеся** в антикомуністичний фронт!

10 серпня 1955 р.

Петро Кривобок."

8. ВІДВЕРТИЙ ЛИСТ ДО ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ УРДП п. БАГРЯНОГО І. П.
/"Український селянин", березень 1955/.

"Відвертий лист до Ген. Секретаря УРДП п. Багряного І. П.

Пане Багряний!

В анонімному /хоч відомого походження/ виданні "Національної Трибуни" за грудень 1954 р. надруковано статтю під назвою "Багряний проти Доленка", текст якої ми Вам переслали рекомендованим листом.

В тій статті подано витяги з Вашого листа до п. Воскобійника, Вашого заступника по посаді ген. секр.

Оминаючи Ваші фантастичні висловлювання на адресу "мужицьких диверсантів" /доленківців/, ми публічно запитуємо Вас і просимо дати публічну відповідь на такі запитання:

1. На підставі чого Ви звиваєте СЗСУ-СП "прокомуністичною зграєю"?

2. В чому Ви вбачаєте, що "СЗСУ-СП виконує замовлення МВД та тов. Маленкова"?

3. Укажіть і доведіть, що "в тому середовищі діє совєтська агентура".

Якщо Ви ухилитися від відповіді в українській пресі, ми змушені будемо вжити заходів, аби Ви таку відповідь, і то публічно, дали.

Ви і п. Воскобійник посідаєте високо-відповідальні становища в державному Центрі УНР, і тому ми доручили нашій делегації в УНРаді інтервеніювати в цій справі перед нашим Державним Центром.

Центральний Комітет СЗСУ-СП

Голова - Б.С.Сеник

Секретар - М.Нешта."

9. СТАВЛЕННЯ СПІЛКИ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ НА ЧУЖИНІ ДО ДЕРЖАВНОЇ
КОНЦЕПЦІЇ УНР І УНРАДИ.

/"Український селянин", червень-липень 1959 /.

"до хвальної редакції часопису "Український селянин".

В зв'язку з різним тлумаченням ставлення Спілки Визволення України на чужині до державної концепції УНР і УНРади серед українського громадянства на еміграції Президія Головної Управи СВУ просить Вас вмістити у Вашому цінному часописі наступну інформацію:

1. Реорганізована, після об'єднання з УНГ-ЛС, СВУ на чужині стоїть на тих самих державних концепціях, що і її попередники СВУ на Батьківщині.

2. СВУ на чужині також вважає, що ДЛ УНР з УНРадою мусить стати центром, навколо якого об'єднуються всі визвольні укра-

їнські антикомуністичні організації. За це провід СВУ буде боротися, але це буде можливим лише після переведення в життя певних передумов.

Однією з таких передумов є усунення з становища Голови УНРади І.Багряного, як особу, що виступає як глорифікатор катів українського народу, комуністів українського роду, що збройно, разом з арміями большевицької москви, нищили УНР.

Одним з численних доказів цього є стаття теперішнього Голови УНРади І.Багряного "Фронт аморальности і брехні", де він захищає і пропагує колишнього "українського Дзержинського", що потім став наркомом освіти, інтернаціоналіста-большевика М.Скрипника, колишнього голову особливого відділу XIII-ої большевицької армії, що билася проти УНР, згодом прокурора на процесі СВУ і голову УСССР П.Любченка і інших подібних осіб.

Для їх пропаганди і популяризації ідей націонал-комунізму, що на еміграції носить назву "хвильовизму", теперішній Голова УНРади І.Багрянний навіть фальшує у своїх творах історію українського народу.

Це компромітус не лише УНРаду, а й українську націю в цілому, бо викликає фальшиву уяву у чужинців, ніби українці збольшевизовані.

Президія ГУ СВУ вважає дальше перебування такої особи на репрезентативному становищі Голови УНРади компромітацією ДЦ УНР і солідаризується з тими сотнями активних українських патріотів, що на вічах в Нью-Йорку, Клівленді, Філадельфії, Торонто і інших місцях поселення українців винесли у своїх резолюціях І.Багряному політичне недовір'я і вимагають його уступлення зі становища Голови УНРади.

Президія ГУ СВУ вважає, що спроби окремих членів УНРади і ВО УНР критику поступовання І.Багряного ототожнювати з ворожістю до УНР і УНРади в цілому є провокативними, що ще більше компромітує УНРаду в її сьгоднішньому складі.

Тому президія ГУ СВУ вважає, що боротьба з явищами протаскування ідей "хвильовизму" і з глорифікацією українських комуністів, що були найлютішими ворогами УНР, є в інтересах очищення ДЦ УНР від комунофільських елементів і веде в кінечному наслідку до скріплення дієздатности і авторитету УНРади.

Президія ГУ СВУ також вважає, що УНРада повинна демократизувати свої методи праці і звітуватися перед українським громадянством на чужині.

3. Провід СВУ готовий співпрацювати з усіма визвольними українськими антикомуністичними організаціями, що стоять на ґрунті соборности, безкомпромісовости в питаннях української державности, боротьби з московським імперіялізмом і в питаннях боротьби з різними гатунками комунізму.

4.Провід СВУ боротиметься також за те, щоб ДЦ УНР і УНРада були реорганізованими згідно з вимогами сучасної визвольної боротьби і щоб там були створені передумови для об'єднання

всіх визвольних національних сил і були гарантії переведення дійсної безкомпромісової визвольної політики.

За Президію ГУ СБУ

Заступник голови СБУ В.Наддніпрянець
Генеральний секретар СБУ сот.І.Галушка."